

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

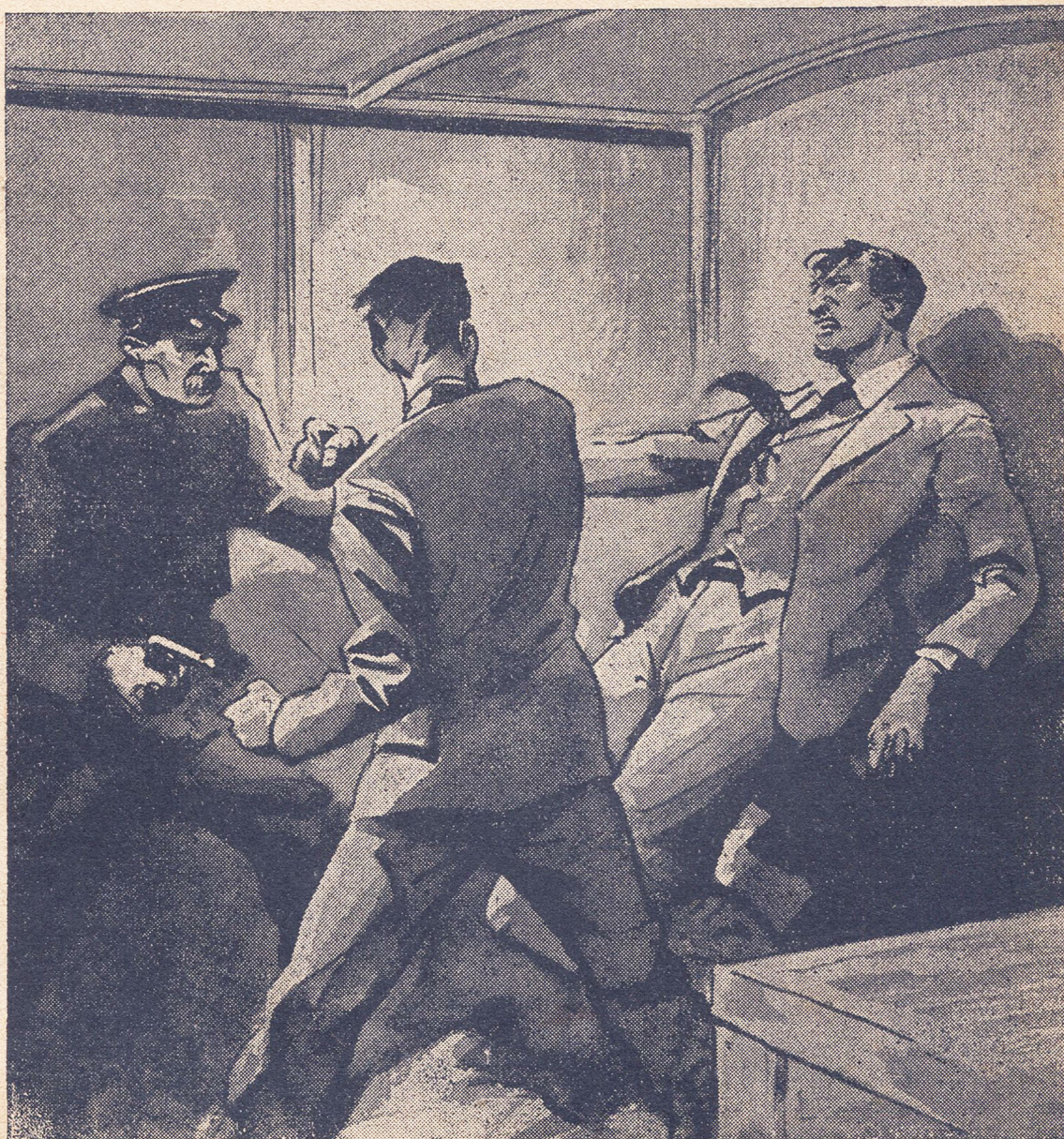
Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET GOUD VAN DE COUNTRY BANK

Fr. 2.—.

No. 1211.

Raffles vloerde hem met een verschrikkelijken vuistslag.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

HET GOUD VAN DE COUNTRY BANK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

OP WEG NAAR NEW-YORK.

Raffles en zijn beide metgezellen, Brand en Henderson waren reeds sedert den geheelen middag bezig met het maken van voorbereidselen voor de terugreis van El Pazo, dat het schouwtooneel was geweest van zoovele en zooveel gevaarlijke avonturen, naar New-York, waarheen zij den Spoorwegkoning Olaf Kaldrup en zijn blonde dochter Sigrid zouden vergezellen.

Het moet aanstonds gezegd worden dat vooral Brand en Raffles zich op dat tijdstip in een humeur bevonden, hetwelk niet tot de rooskleurigste behoorde.

Dat behoeft ook geen verwondering te baren, want dien morgen was Raffles tot de treurige en beschamende ervaring gekomen, dat hij een van die weinige domheden had begaan, die zelfs in het leven van den bekwaamsten, schrandersten man nu en dan kunnen voorkomen, en in staat kunnen zijn, het slimst bedachte plan in duigen te doen vallen. Zulk een dwaasheid is als het ware de steek, die een knappe huisvrouw wel eens laat vallen bij het breien van een kous, waardoor haar werk dreigt te bederven.

Bianca Kirilef had weten te ontvluchten!

Wie nauwkeurig zou willen weten, en goed begrijpen wat dat eigenlijk voor Raffles te betekenen had, zou niets anders behoeven te doen dan eens na te vragen in het reusachtige archief

van de politie te New-York, waar men alles zorgvuldig bewaart, wat de misdaad betreft en waar haar dossier een verdachte eereplaats inneemt in de kaartenkasten van de „groote misdadigers.”

Bianca Kirilef was de rechterhand van den Moloch, den geheimzinnigen aanvoerder van de Bende van het Kwade Oog.

Thans weet men bij de centrale Recherche te New-York wel in welke relatie deze vrouw tot diens leider heeft gestaan, maar op dat tijdstip wist men er nog volstrekt niets van en Raffles, het moet gezegd worden, en het strekt hem ook volstrekt niet tot schande, minder dan wie ook!

Maar dit stond vast, Bianca Kirilef handelde in opdracht van den Moloch, dien zij persoonlijk moest kennen, teneinde zich naar El Pazo te begeven, zich onder een valschen naam in te dringen bij de beschermelingen van Raffles, Kaldrup en zijn dochter, die hij reeds bij een vroegere gelegenheid uit de handen der schurken had weten te redden, te zorgen dat Raffles op zijn beurt naar de Mexicaansche grensstad zou komen, waarheen hij Kaldrup voor zijn eigen veiligheid had doen vertrekken en tenslotte, alleen of met de hulp van Bendegenooten, die zij immers wist in bijna elke stad ter wereld te zullen aan-

treffen, den gevaarlijksten vijand van de bende uit den weg te ruimen.

Die opzet was mislukt, het moge hier aanstonds worden geboekstaafd.

Wel had het Meisje met de Blauwe Oogen, zooals haar bijnaam te New-York luidde, de hulp ingeroepen van een groot aantal bandieten, die El Pazo juist onveilig begonnen te maken in verband met de jaarlijksche brandmerking der honderdduizenden runderen op de Hacienda's, maar zelfs die hulp had haar niet mogen baten. Raffles wist haar in zijn macht te krijgen, en hij wilde juist uitvoering gaan geven aan zijn plan de vrouw onder hypnose te brengen, en haar in dien toestand te dwingen het geheim van den Moloch te verraden, en zoo de bende ten val te brengen, toen een van die domheden of nalatigheden, hoe men het noemen wil, en waarvan hierboven sprake is, ten gevolge had, dat zij wist te ontkomen, — op het alleruiterste oogenblik.

Waar zij zich op het oogenblik bevond, de politie wist het niet, en het moet worden gezegd, dat zij er zich ook onmogelijk veel aan gelegen kon laten liggen, omdat haar aanwezigheid noodig was op alle mogelijke plekken, waar tusschen bandieten en koeien-jongens gevochten werd, waar men stal en moordde; om haar straffende hand op te heffen, en het was een hand zonder veel kracht, want de politie te El Pazo is in normale tijden al niet zeer talrijk, en schoot in deze gevaarlijke oogenblikken volkomen te kort!

Dit moet Bianca Kirilef ook zeer goed geweten heben, en daarop haar plan hebben gebouwd.

Hoe dit ook zij, zij wist te ontkomen uit de ziekenzaal van de erbarmelijk slecht gebouwde gevangenis, zij was weg, en zij bleef ook weg.

En ondanks zichzelf, moest Raffles bewondering koesteren voor die buitengewone schrandtheid van die gevaarlijke vrouw, des te gevaarlijker nog, door haar treffende schoonheid en het waas van onschuld dat over haar geheele gelaat lag uitgespreid.

Bianca had kans gezien, tijdens haar verblijf in de villa van den spoorwegkoning Kaldrup, dezen iets in te geven, dat hem ernstig ziek deed worden.

Het was juist die ziekte, welke zijn dochter Sigrid in allerijl om Raffles deed seinen, en hij was juist beterende van de kwaal, waaraan hij wel eens ten onder had kunnen gaan, ware de dosis van het gevaarlijke goedje slechts een paar grammen grooter geweest.

En daar de stijfhoofdige Zweed voortdurend den wensch te kennen had gegeven niet langer

te El Pazo te willen blijven, maar tot iederen prijs naar New-York terug te willen keeren, ook al bedreigden hem daar nog steeds ernstige gevaren van den kant van het Kwade Oog, zoo bleef er niet de minste reden over, in de grensstad te blijven, en Raffles had zich aangeboden, vader en dochter terug te vergezellen, wel wetende, dat die spoorreis van vijf dagen nog vele gevaren in haar schoot kon bergen.

Raffles had dan ook allereerst aan een goede toer-auto gedacht, maar dit plan, althans gedeeltelijk en voor de eerste dagen laten varen, met het oog op de vermoeyenissen, welke de nog vrij zwakke Kaldrup zou moeten doorstaan, op de ellendig slechte wegen van Mexico, en de zuidelijke staten.

Een trein was dus het aangewezen vervoermiddel, althans tot daar, waar men wegens de meerdere veiligheid dit middel van vervoer zou kunnen omruilen tegen een uitstekende, ruime auto.

En nu waren Raffles en Brand bezig, hun geringe bagage te pakken, want het spreekt vanzelf, dat Raffles, na de ontvangst van het dringend telegram van Sigrid, zich om bagage weinig bekommerd had en Brand, die hem slechts weinige uren later vol vrees was achterna gereisd, in gezelschap van den trouwen Henderson, nog veel minder!

Toch waren er in die acht of tien dagen van het verblijf te El Pazo verscheidene dingen gekocht, die zij niet wilden achterlaten.

De twee mannen bevonden zich toen in de kamer van het Hotel, waar Raffles gedurende de laatste dagen zijn intrek had genomen, en zij waren nu bijna gereed.

Brand, die een versche sigaret had opgestoken, ging op den rand van het groote bed zitten, dat door een muskietengaas was omgeven, en maakte de opmerking:

„Ik geloof, Edward, dat dit vertrek uit die woelige stad El Pazo geenszins zal beteekenen dat wij het thans wat rustiger gaan krijgen!”

„Je hebt gelijk Brand, ik geloof zelfs sterk aan het tegendeel! Men mag zeggen van de Bende van het Kwade Oog wat men wil, maar energiek is zij! Zij zit geen oogenblik stil, en laat haar slachtoffer niet los, voor zij het vernietigd heeft! Er schijnt hier thans kalmte te heerschen, maar ik weet zeker dat die slechts bedriegelijk is! Ik ben er van overtuigd, dat die vrouw, Bianca Kirilef, niet ver kan zijn. En in elk geval heeft zij dadelijk na haar ontsnapping hare spionnen last gegeven, om mij niet uit het oog te verliezen.”

„Weet zij waar je logeerde?”

„Stel je voor dat zij het niet wist!” merkte

Raffles schouderophalend op. „Zij weet bijna alles!”

Hij was langzaam naar het balconraam gewandeld, met de handen in de zakken, keek een oogenblik naar buiten en vervolgde toen:

„Daar loopt bijvoorbeeld al een paar uren lang een kerel heen en weer die blijkbaar niets om handen heeft, behalve met kijken naar ons hotel, en die er allesbehalve vertrouwenwekkend uitziet!”

„Je ziet toch geen spoken?” vroeg Brand lachend.

„Dat is niet mijn gewoonte, Brand. Het is zelfs heel wel mogelijk, dat die man een zeer onschuldige baliekluisver is, maar ik blijf er bij, dat wij hier nog zeer goed worden bespionneerd. Er moet haar alles aan gelegen zijn, te weten waar ik blijf, zonder zichzelf aan al te groot gevaar van ontdekking bloot te stellen.”

„Ik begrijp niet, Edward, hoe zij den Moloch weder onder het oog zou durven komen, zonder de opdracht te hebben volvoerd, die hij haar had opgedragen!” zeide Brand, met iets van onrust en vrees in zijn stem.

„Zij zal dan ook wel alles in het werk stellen om dat te vermijden, mijn waarde!” hernam Raffles droogjes. „Zij zal de partij niet opgeven vóór zij definitief verslagen is! En de reis van hier naar New-York duurt vijf dagen.”

„Wat? Je gelooft toch niet dat zij het zou wagen, om ons in den trein...”

„Persoonlijk wellicht niet, maar dat zij haar handlangers op ons zal afsturen, daarvan ben ik zeker! Zeg mij eens, welke plek eigenlijk beter geschikt is om snel en ongemerkt een medemens naar de andere wereld te helpen dan een trein? Er zijn donkere slaapwagens, er zijn openstaande portieren, er zijn verlaten gangen!”

„Dan zullen wij de oogen duchtig moeten openzetten!” zeide Brand, zijn sigaret wegwerpend, die hem eensklaps niet meer scheen te smaken.

„Ik geloof, dat dat zelfs niet eens voldoende zal zijn!” sprak Raffles. „Vergeet niet dat wij niet alleen te zorgen hebben voor onze eigen huid, maar ook voor die van dien man en zijn dochter, die zoozeer op onze hulp vertrouwen! Ik zou het mijzelf nooit vergeven wanneer hun onderweg iets overkwam.”

„Jij denkt toch maar allereerst aan anderen!” zeide Brand, met een blik vol warme bewondering op zijnen vriend.

„Ik geloof dat je overdrijft, maar in het algemeen zou de wereld er wel wat anders uitzien, als wij menschen eens wat minder ons eigen dierbaar Ik op den voorgrond stelden!” gaf Raffles ten antwoord.

Hij had al dien tijd naar buiten gezien, op ongeveer een meter van het raam verwijderd, en ging nu voort:

„Die kerel staat er nog altijd, en daareven heeft hij een paar woorden gesproken met een tweede individu, dat er ook al bitter weinig maatschappelijk uitzag! Ik heb nog zelden zulk een door en door gemeene boeventronie gezien, zelfs in deze streek van Mexiko, die er niettemin een zekeren naam door heeft gekregen.”

„Wat zijn je plannen?”

„Dat zal ik je zeggen! Het is mijn eerlijke overtuiging, dat wij binnen een paar uren, laat ik liever alleen voor mijzelf spreken, een paar kogels in het lichaam zullen hebben, als wij gezamenlijk, en zooals wij thans zijn, naar het station gaan.”

„Een vermomming dus?”

„En het zal ditmaal een heel goede moeten zijn, Brand, geloof dat maar vrij!”

„En de Kaldrups?”

„Zij zullen zich alleen naar het station moeten begeven, dat wil zeggen, geëscorteerd door de dragonders, die nog altijd in de villa ingekwartierd zijn, en wel hartelijk blij zullen zijn, als die lastige Yankee, die zij moeten beschermen, zijn hielen heeft gelicht. Wij drieën zullen, ik had bijna gezegd: groepsgewijze gaan, ieder afzonderlijk! Des te minder zullen wij de aandacht trekken, en wij zullen ons goed vermommen.”

„Wat denk je van een treinconducteur?”

„Daaraan had ik ook al gedacht, Brand! Zulk een beambte kan onopvallend overal in den trein gaan en komen, en ik had deze functie eigenlijk ook al voor jou bestemd.”

„En jij?”

„Wel ik neem mij voor, grondig van huidskleur te veranderen! Het is wel wat gevaarlijk, in de Zuidelijke Staten een neger te zijn, maar er is niets wat het gelaat zoozeer verandert, als een goede, zwarte verf! Ik zal mij dan nog een wit pak met vergulde knopen aanschaffen, ik zal den stationchef in den arm nemen, en als ik zijn toestemming heb, zal er een negerkellner te veel zijn op den express!”

„En onze brave Henderson?”

„Dat is wel het moeilijkste! Hij valt door zijn grootte en zijn breede schouders zoo snel in het oog! Ik zou een stijven Quaker van hem kunnen maken en hem in een zwart pak steken, dat vermagert aanstonds aanzienlijk. Als ik zijn gelaat dan nog grimeer naar behooren, hem garenhandschoenen aantrek, hem een hoogen hoed op geef tegen den draad in opgestreken en als hij zich dan nog houdt alsof hij een telefoonpaal had ingeslikt, dan zal hij wel rustig in een hoekje kunnen medereizen, met een parapluie tusschen

zijn knieën geklemd, zonder dat de bandieten beseffen, welke de pit is, die onder dien bolster verborgen zit!"

Brand bleef een oogenblikje zwijgend voor zich uitstaren en zeide toen mismoedig:

„Ik zal je iets zeggen, Edward! Ik gaf er heel wat voor, als wij op dit oogenblik rustig te Londen waren, en een wandelrit in Hyde-Park maakten!"

„Mijn waarde Brand, je weet zeer goed dat ons leven niet uitsluitend bestaat in het maken van wandelritten, evenmin te Londen als waar dan ook! Ik wil echter wel erkennen, dat het leven op dit oogenblik voor ons van een zekere opwinding is die..."

„Men kon het bezwaarlijk gemoedelijker uitdrukken!" viel Brand hem half boos, half lachend in de rede. „Het is inderdaad zoo opwindend, dat leven, dat wij er geen oogenblik zeker van zijn, of wij het de volgende seconde nog wel zullen hebben. Nu, klagen wil ik niet, maar ik denk er met weemoed aan, hoe onze goede, bliksemsnelle vliegmachine daar nu staat in de schuur van je vriend, den boer, en dat wij slechts acht en een half uur en waarschijnlijk nog minder zouden nodig hebben om met de „Typhoon" naar mijn goed Londen terug te

vliegen. Hoe zou je machine het toch wel maken?"

„Wij zullen er zoo spoedig mogelijk eens naar gaan, omzien, zoodra wij te New-York terug zijn," antwoordde Raffles.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde: „Het is nu tijd voor een kop thee! Om acht uur komt de trein hier langs. Hij houdt hier bijna vijf en twintig minuten stil, en er is dus tijd om het een en ander te regelen."

„Mijn bagage is gereed! Ik heb niets dan dien rieten handkoffer."

„Wij zullen alles door den hotelportier naar het station laten brengen en in den trein, zoodat wij er ons niet zelf mede behoeven te belasten. En ga nu mede, want ik heb werkelijk behoefte aan een kop thee, als is het dan maar *maté*."

Hij stak zijn arm door dien van Brand, en de beide vrienden verlieten de kamer.

Als zij nog een paar oogenblikken gebleven waren, zouden zij wellicht een zwak ritselend geluid in den schoorsteen hebben gehoord, en als zij uit nieuwsgierigheid eens daarin hadden gezien, zouden zij hebben kunnen opmerken, hoe een klein voorwerp, gelijkend op den ontvanger van een telefoon-toestel, behoedzaam aan een electrischen draad naar boven werd getrokken...."

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE MOORDAANSLAG.

Men dineerde nog tamelijk haastig in het hotel, en lang voor de trein vertrok ging Raffles ook het hotel uit, maar niet langs de voordeur, en langs den statigen portier, wiens met goud bevrachte uniform wel wat in tegenspraak was met het vrij sjofele uiterlijk van het hotel, maar door een achterdeur, en ook niet als een blanke, maar als een zoon van het verre Afrika, weinig minder zwart als schoensmeer, en het negertype zoo uitnemend nabootsend, dat zijn eigen rasgenooten er in zouden zijn geloopen.

Hij had het witte pak gekregen van den hotel-directeur, die hem reeds vroeger goed geholpen had, maar daarover heen had hij een lange mantel geworpen, zoodat er bijna niets van te zien kwam, ook al om zoo weinig mogelijk de aandacht te trekken.

In dien mantel was een zijzak, in dien zak was een revolver van zeer goede makelij, en om de kolf van die revolver waren de vingers van Raffles'

rechterhand geklemd, want hij achtte zelfs een overmaat van voorzichtigheid in de gegeven omstandigheden het aangewezen middel om den vijand niet aan een al te gemakkelijke overwinning te helpen.

Hij zag echter niemand, en bereikte een kwartier later langs een kleinen omweg het station.

Hij ging aanstonds den stationschef opzoeken, kon met moeite een gesprek van vijf minuten verkrijgen, en zette den waardigen man in zoo weinig mogelijk woorden het doel van zijn komst uiteen.

De chef gaf hem nauwelijks gelegenheid om uit te spreken, maar riep aanstonds toornig uit:

„Wat vertelt ge mij daar? Er zouden moordenaars en bandieten op den trein zijn? Maar dan hebt gij niets anders te doen dan ze mij aan te wijzen, en ik zal het ontuig onmiddellijk in de gevangenis laten werpen."

„Hierin schuilt juist de moeilijkheid, mijn-

heer!" zeide Raffles ironisch. „Ziet gij, ik ken die schurken juist niet! Ik weet niet hoe hun uiterlijk zal zijn, noch wat voor kleederen zij zullen dragen. Ik weet zelfs niet of zij wel hier of bijvoorbeeld in Alamogordo op den trein zullen komen! Kortom, ik weet eigenlijk niets!"

„Maar wie zijt gij dan eigenlijk, dat ge mij met dit zonderlinge verzoek aan boord komt?"

„Mijnheer, ik zou u den eersten den besten naam kunnen noemen, maar die zou u wellicht niet tevreden stellen. Ik zou u een identiteitskaart van een Mexikaanschen detective kunnen laten zien, als ik slechts den tijd had gehad, er een na te maken, want in die soort van zaken ben ik zeer bedreven. Ik zal mij echter al die moeite besparen, en u dadelijk zeggen dat ik John Raffles ben, en ten geleide strek aan den spoorwegmagnaat Olaf Kaldrup, wiens naam gij waarschijnlijk wel gehoord zult hebben."

Natuurlijk had de chef dien naam gehoord, meer dan eens, en het had hem met ontzag vervuld, maar hij dacht op dit oogenblik in de allereerste plaats aan dien anderen gevreesden naam dien die neger hem daar genoemd had!

Hij deed verschrikt een stap achteruit, werd beurtelings rood en bleek, scheen een paar seconden in beraad te staan of hij niet dadelijk naar de telefoon zou grijpen en hakkelde toen, schichtig rondkijkende, als iemand die zoekt naar een wapen om zich tegen een wild beest te verdedigen:

„Zijt gij de beruchte.... ik wil zeggen de beroemde gentleman-inbreker? De avonturier, voor wiens boevenstreken.... ik bedoel, voor wiens ondernemingen alle Londenaren sidderen? En dat zegt ge mij in mijn gezicht? En gij denkt dat ik daar vrede mee neem? Voor wie ziet ge mij aan?"

„Voor een man met een verantwoordelijke positie, en die dus zijn verstand wel zal gebruiken!" antwoordde Raffles kalm. „Gij zult niet zoo dwaas zijn om politie te halen, en gij zult de dwaasheid niet nog verder drijven, door naar een wapen om te zien, zooals ik tot mijn leedwezen moet opmerken dat gij doet, maar bedenken, dat ik hier al een week onder mijn waren naam bij de politie zelve bekend sta, dat deze mij nooit heeft gearresteerd, en er ook niet aan denkt om het te doen, dat zij weliswaar blij is dat ze mij op den rug te zien krijgt, maar dat zij mij niettemin als een zeer goed vriend beschouwt. Gij gelooft mij niet? Daar hangt uw telefoon, neem ze ter hand, en informeer! Zeg dat ik hier ben! Ik weet nog iets veel beters.... vraag haar, wat zij u aanraadt te antwoorden op het verzoek dat ik u zooeven deed! Beloof mij dat ge daarnaar zult handelen, en wij zullen als

goede vrienden scheiden, ik ben er zeker van, al hebt ge mij zooeven ook eenige onvriendelijke termen naar het hoofd geworpen, bij vergissing natuurlijk! Ik zal met u welnemen hier zolang plaats nemen."

De gewaande neger nam rustig plaats op een stoel bij de deur, en de stationschef griste naar de telefoon, zonder den gevaarlijken bezoeker uit het oog te verliezen, en stelde zich onmiddellijk in verbinding met de politie.

Raffles hoorde natuurlijk het antwoord niet, maar dat kon hij wel afleiden uit de vragen welke de chef met schorre stem stelde.

Het geheele gesprek duurde zeker geen volle drie minuten.

En toen de chef het toestel langzaam weghing, geheel verbluft, stond Raffles glimlachend op.

„De politie raadt u aan uw toestemming te geven, nietwaar?"

„Zoo is het, mijnheer.... mijnheer.... Dingest!"

„Dat mag ik hooren! Spreek mijn naam niet uit, het mocht uw nachtrust eens verstoren! Wij zeggen dus, dat op dit station een van uw ondergeschikten aan den keukenchef op den trein last zal geven, mij toe te laten. Ik behoef u zeker niet te zeggen dat alles snel en vooral zonder opzien te baren in zijn werk moet gaan. En ik bedenk mij daar, ik zou nog liever zien, dat niet een ondergeschikte, maar dat gij zelf het deed! Hoe minder schakels in de keten, hoe minder kans dat er verraad kan worden gepleegd. Men kan in mijn omstandigheden niet te voorzichtig zijn."

Een oogenblik zat de stationschef op zijn rieten stoel neergezonken, den grijnslachenden neger volkomen buiten westen aan te zien. Dit was hem in zijn langdurige loopbaan nog nooit overkomen, dat een erkende booswicht, een dief, een misdadiger, een schelm die in de gevangenis thuis behoorde, door de politie beschermd werd en hem, stationschef in een stad van meer dan vijfduizend inwoners, bevelen durfde geven.

Maar de inlichtingen van de politie hadden aan duidelijkheid niets te wenschen overgelaten, van een arrestatie kon geen sprake zijn, en hij deed verstandig, als hij de hem ingegeven instructie opvolgde!

En hij stamelde dus, nog niet in staat om den samenhang goed te begrijpen:

„Gij zult uw zin hebben, mijnheer.... mijnheer.... hm! Ik zal er voor zorgen dat gij op den trein zult worden aangenomen. En ik hoop voor een lief ding, dat het de eerste en de eenige ezelachtigheid zal blijven, die ik in mijn leven zal hebben begaan. Gaat gij den trein uitplunderen?"

De man grinnikte er onnoozel bij, maar Raffles antwoordde volkomen ernstig:

„Daarvoor moet ik ditmaal tot mijn leedwezen afzien, mijnheer. Ik heb thans andere dingen te doen, die van meer belang zijn. Ik verzeker u echter, dat ik, wanneer mijn weg mij nog ooit naar El Pazo voert, niet zal nalaten, dit ongewilde verzuim te herstellen, zoodra het de moeite mocht loonen!”

Hij maakte een kleine buiging, en verliet het vertrek weder, den chef achterlatend met de wetenschap dat hij in zijn leven al heel wat had beleefd, maar niets wat in de verste verte kon worden vergeleken met dit korte, maar schokkende avontuur.

Wat Raffles betreft, hij bleef zich niet op het perron ophouden, waar nu nog niemand werd toegelaten, maar trok zich terug naar een afzonderlijk staand gebouwtje, dat bestemd was voor aflossend of afgelost personeel, en waar zich op dat oogenblik niemand anders bevond dan een geeuwende stoker, in een over-all, en een conducteur.

De conducteur was Charlie Brand, maar Raffles sloeg volstrekt geen acht op hem, ging in een hoek zitten en wachtte kalm af, totdat de trein zou binnenkomen.

Van de plek waar hij zat, kon hij bijna het gehele perron overzien.

De hekken waren reeds geopend, en het publiek vulde het houten plankier.

Het duurde niet lang, of hij had een lange, zwarte gedaante ontdekt, die er tamelijk potsierlijk uitzag, in een nauwsluitende, lange zwarte jas, een wat te kleinen, hoogen hoed, zwart garen handschoenen, en een monsterachtig groote parapluie.

Dat was Henderson, de Kwaker!

Hij leek nog groter dan hij was, maar de zwarte, zeer nauwzittende jas, maakte hem veel smaller, waarbij de te korte broek ook al bijdroeg.

Hij droeg een vervaarlijken bril, met groote, ronde lichtblauw gekleurde glazen, gevat in een zwaar montuur van imitatie schildpad.

En Raffles mocht trotsch zijn op zijn werk, het was bijna onmogelijk in deze stijve, zich als met moeite voortbewegende figuur den reus Henderson te herkennen!

Er schenen vrij wat reizigers te zijn voor den express, en toen deze eindelijk, omstreeks zeven minuten over zijn tijd, met donderend geweld binnenreed, getrokken door een der zwaarste sneltrein-locomotieven, bestormden ongeveer veertig reizigers de wagons, om zich als het mogelijk was, nog een goede plaats te verzekeren.

De chef deed alles haastig af wat hij te doen had, ging den trein binnen, en toen hij toevallig omzag, bemerkte hij dat de grijslachende neger hem op den voet volgde.

Hij ging naar het compartiment van den keukenchef, die uit een raampje hing om wat versche lucht te scheppen, en zeide op zachten toon tot den man, op Raffles wijzend:

„Een detective, Buxton! Er is waarschijnlijk kwaad volk op den trein!”

Hij had dit laatste gezegd met een schuin oogje op den neger, die al zijn blikkerende tanden liet zien, en met zijn oogen rolde, en ging toen voort:

„Hij komt zoogenaamd bij je in dienst, natuurlijk alleen maar voor deze reis.”

Buxton bromde iets, dat niet bepaald vriendelijk klonk, monsterde den neger even, haalde de schouders op, en verklaarde dat het warm was en zeker nog wel warmer zou worden.

En met die woorden ging hij weer uit het raampje hangen, aldus te kennen gevend, dat hij het gesprek als geëindigd beschouwde.

En de stationschef knikte Raffles even toe, schoof hem, zich zoo klein mogelijk makend, voorbij, en stond het volgend oogenblik weder op het perron, om daar delaatste bevelen te geven.

Raffles wierp nog een korten blik op Buxton, die zich in het geheel niet meer om hem scheen te bekommeren en al zijn aandacht wijdde aan eenige knappe vrouwen, die voorbij zijn venstertje passeerden, en toen liep hij de lange gang in, die door den spijswagen voerde, ging Brand voorbij, zonder hem zelfs aan te zien, en betrad een volgenden wagen.

Het was een van die geriefelijke Pullmancars, met gemakkelijke zitbanken, een middengang en breede ruiten, waardoor men een goed uitzicht had op het landschap.

Op een van die banken zag hij, strak en waardig, den braven Henderson zitten, die zijn rol uitstekend speelde.

Om hem op de proef te stellen, ging Raffles naar hem toe, liet zijn oogen rollen, en zijn tanden blikkeren, en vroeg grijslachend, zwaaiend met het servet, waarvan hij zich in het keukenvertrek onmiddellijk had meester gemaakt, en vroeg:

„Een plaats in den eetwagen, Sir? Plaats voor u bespreken, Sir?”

„Loop jij maar door, man!” zeide Henderson, met uitstekend gespeelde, hooghartige verontwaardiging. „Ik heb mijn maaltijd in dit handvaliesje, en ik wensch geen gebruik te maken van de spijziging in den eetwagen.”

De neger richtte zich weer op, en een schier onmerkbaar knipoogje was voor den goeden reus

het bewijs, dat Raffles tevreden over hem was.

Weer liep hij verder, kwam in een anderen wagen, een luxe-afdeeling, en trof daar Kaldrup en zijn dochter aan, die juist waren binnengekomen en bezig waren hun handbagage in het net te deponeren.

Hij had vader en dochter niet gezegd onder welke vermomming hij de reis wilde meemaken en zoo onkenbaar was hij, dat noch Olaf Kaldrup, noch Sigrid, ook maar een oogenblik zich verbeelden, met hunnen beschermer te doen te hebben, toen Raffles vol-ijverig toeschoot, een tamelijk zwaar handvalies in het net tilde, en grinnikend het footje aannam, dat het jonge meisje hem in de hand drukte.

Alsof hij jaren dienst had gedaan als kellner op een Express-trein, zoo liep Raffles druk, met den eigenaardigen, wiegelenden gang den negers eigen, en vooral dengenen, die zich bijna hun geheele leven door de gangen van een voortrazenden trein moeten bewegen, door alle wagens van begin tot einde, nam hier een bestelling op, hielp daar een oude dame bij het zoeken naar haar plaats, en had intusschen toch nog gelegenheid in een afgezonderd hoekje snel een paar woorden te wisselen met Brand, die reeds gewapend was met een tasch en een merktang, en vol waardigheid door de gangen schreed.

Maar intusschen zette Raffles zijn oogen goed open, want al meende hij zijn maatregelen in het geheim te hebben genomen, hij wist maar al te goed, dat hij met een sluwe tegenpartij moest rekenen.

Hij kwam veel in de nabijheid van Kaldrup en zijn dochter, maar vruchteloos zag hij rond naar een of ander verdacht individu, dat een meer dan bijzondere opmerkzaamheid aan hen wijdde. Wel werd er menige blik door de mannelijke reizigers geworpen op het mooie gezichtje van Sigrid, dat er op dit oogenblik een weinig zorgelijk uitzag.

Brand meende zij wel te hebben herkend in zijn uniform van conducteur, maar waar de man was, in wien zij het volste vertrouwen stelde, en voor wien in haar hart een krachtig, zich steeds verder ontwikkeld gevoel van diepe genegenheid was ontstaan, hem zag zij niet!

Zij dacht aan hem terwijl zij tegenover haar vader plaats nam, terugleunend in den diepen, gemakkelijken zetel, aan zijn stoutmoedigheid, zijn ridderlijkheid, en aan dat afschuwelijke, dat zij zich ternauwernood begripen kon, zijn beroep, dat hem buiten de Wet stelde, en een paria van hem moest maken.

O, zij wist zeer wel, dat zij zich behoorde te schamen over het gevoel, dat zich in haar hart genesteld had, want het betrof immers een dief, een misdadiger!

Zij had zich tegen die steeds in kracht toenemende liefde pogen te verzetten, lijdend onder de wetenschap, dat zij toch geen vruchten zou kunnen dragen. Aan Raffles' koelheid had zij zeer goed bemerkt, dat hij haar nooit zou kunnen liefhebben. Niet was haar eigenliefde daardoor gekrenkt, maar de gedachte deed haar lijden, dat zij niet bij machte was, en het waarschijnlijk ook nimmer zou zijn, warmte te brengen in dat kille hart, dat gesloten scheen te zijn voor alle zachtere aandoeningen.

En toch vroeg zij zich af of het mogelijk zou zijn dat een man als Raffles vol vuur en ondernemingslust, vol begeerte om onrecht te bestrijden, slechten te straffen en goeden te beloonen, nooit in zijn borst den gloed der liefde had gevoeld!

Zij wist dat hij nu in den trein moest zijn, en nauwkeurig nam zij hare nog weinige medereizigers op, maar zij kon niemand ontdekken, die ook maar in de verte herinnerde aan het edel besneden gelaat van Raffles, aan zijn lenige en toch zoo krachtige gestalte, aan zijn groote, glanzende, grijze oogen, die op zulk een eigenaardige wijze van tint konden veranderen.

Schuin tegenover haar, aan den anderen kant van de middengang, zat een zwaarlijvig heereboer, met een vuurrood gezicht, een bijna kaal hoofd en kleine varkensoogjes, die het zeer warm scheen te hebben, want hij veegde onophoudelijk met een zeer grooten zakdoek, die letterlijk om den waschman schreeuwde, zijn glimmend voorhoofd af, dat niet eindigde, voor zijn halsboord begon.

Naast hem was een opvallend magere, zuur kijkende dame gezeten van een onzekeren leeftijd, die nog schraller leek naast dezen wandelenden vleeschberg, die zich niet kon bewegen, zonder telkens een kreunenden zucht te slaken.

Het denkbeeld dat een van beiden Raffles zou kunnen zijn, was zoo dwaas, dat ze heel eventjes moest lachen.

Haar vader, die haar sedert eenige oogenblikken had gadeslagen, legde zijn breede hand op haar eigen handje, dat op haar knie rustte, en zeide op een toon van ingehouden blijdschap:

„Ik zie je met genoegen weer eens lachen, Sigrid! Maar al te lang heb ik dat lachje om je lippen gemist. Scheelt er iets aan? Ik ben nu toch immers weer bijna volkomen gezond, mijn kind, en over vijf dagen zullen wij veilig en wel te New-York zijn teruggekeerd.”

„Ik ben heel blij dat gij weer beter zijt, vader!” zeide het jonge meisje zacht.

„Maar waarom dan die gedrukte stemming, Sigrid? Nooit heb ik je zoo gekend! Het is toch

geen vrees voor die schurken? Want dan zou je mijn kind niet zijn!"

"Het is geen vrees, vader," hernam Sigrid, zachtjes het hoofd schuddend. „Gij weet wel dat ik niet bang ben, al verkeerden wij nog altijd in groot gevaar!"

Haar vader was haar aandachtig blijven gadeslaan, en vroeg nu:

"Het is toch... welk een ezel ben ik, dat mij dat niet eerder is ingevallen, het is toch geen verliefdheid? Zie mij eens recht in de oogen? Die Mexikaansche ritmeester.... hè? Heb ik goed geraden? Om je de waarheid te zeggen, ik vond hem niet zoo bijzonder, al heeft hij ons goed geholpen, maar...."

"Och vadertje, zeg toch niet zulke dwaze dingen!" weerde het jonge meisje hem een weinig ongeduldig, en toch half voor zich heen lachend, af. „Stel je voor, Pablo Diego, dat kleine ritmeestertje boven wien ik wel een hoofd uitsteek!"

"Een ander dan? Ik zie het al, je wilt het mij niet zeggen!"

Hij had zijn hand zachtjes teruggetrokken, en zijn gelaat had een droevige, teleurgestelde uitdrukking gekregen. Maar zij had dadelijk zijn krachtige hand weer gegrepen en zeide levendig, dicht naar hem toegebogen:

"Ik kan het je ook niet zeggen, vadertje! Spreek er maar liever niet meer over, het zal wel weer over gaan! Je dochter is een dwaas kind, let maar niet op haar, dat is het beste!"

Zij wendde langzaam het gelaat naar het slecht verlichte perron, waar nog enkele reizigers haastig een kop gloeiend heete bouillon trachtten te verzwelgen, en hij zag duidelijk een glinsterende traan langzaam zich losmaken uit den ooghoek, en omlaag glijden langs de teedere wang.

En hij zeide niets meer, geschokt door dat gezicht, en vurig hopen, dat zijn dochter hem spoedig in haar vertrouwen zou nemen.

Hij dacht slechts een kort oogenblik aan de verloofde van zijn dochter, die nog altijd te New-York was, en weinig tijd, blijkbaar ook weinig lust had, zich naar El Pazo te begeven, ofschoon hij de eenige was geweest aan wie Sigrid had medegedeeld wat het plan van haar vader was.

Hij meende in den laatsten tijd eenige verkoeling te hebben waargenomen in de gevoelens van zijn dochter tegenover den jongen man, maar hij had zich wel gewacht daar met een enkel woord van te reppen, want hij hield zielsveel van zijn kind, maar hij was tevens een modern vader, en dacht er niet aan, zich in hare hartszaken te mengen.

Wie het dan wel was, die den jongen Zweed

uit haar hart en gedachten had verdreven? Hij had er niet het flauwste vermoeden van en hij kon slechts vertrouwen dat zijn kind hem spoedig in het geheim zou nemen.

De locomotief liet een schrill gefluit hooren, als eerste waarschuwingsssein en als opgejaagde konijnen die uit hun hol kwamen, schoten van alle kanten reizigers te voorschijn, die naar den trein snelden om hunne plaatsen weer in te nemen.

Een oogenblik daarna nogmaals een schel gefluit, en de tamelijk lange trein zette zich in beweging, om aan één stuk door te rijden tot aan de stad Alamogordo.

Het was nu reeds bijna geheel duister.

In den trein waren alle lichten ontstoken en de lange rij wagens, getrokken door de machtige locomotief, stormde het duistere landschap tegemoet.

Raffles was op zijn post, in den thans nog geheel verlaten spijswagen. Pas over een uur zou het late diner daar worden opgediend, en hij was bezig, met de behendigheid van een vol-leerden jongleur een stapel borden torsende, de tafeltjes te dekken.

In den wagen bevond zich, aan een der uiteinden, een kleine wandspiegel, waarschijnlijk ten behoeve van de dames-passagiers en toen Raffles daar toevallig een blik inwierp, zag hij aan het andere einde van den langen wagon snel een gedaante voorbij de smalle deur gaan, die een haastige blik naar binnen wierp, op zijn schreden terugkeerde, en toen bliksemsnel weg-dook achter het dichtstbijzijnde tafeltje, dat reeds van een sneeuw wit tafellaken voorzien was.

Raffles floot zachtjes voor zich heen en mompelde bij zichzelf:

"Spiegels hebben toch nu en dan wel eenige waarde! Ik geloof dat dat op mij gemunt is! Ofschoon, hoe zou dat mogelijk kunnen zijn? Wie kan weten, dat ik mij als neger vermood heb? Nu, wij zullen het spoedig genoeg zien!"

En hij begon rustig, zachtjes voor zich heen neuriënd, met zijn grijs nog altijd om zijn lippen de tafels van borden te voorzien, nu en dan een snellen blik werpend in den kleinen, in den wand gevatten spiegel.

Zoo kwam hij langzamerhand dicht bij de deur en het tafeltje, waarachter de man neergehurkt zat, dien hij zooeven had zien binnenkomen.

Hij had de smalle deur ongemerkt dichtgeschoven.

En plotseling sprong de man overeind, een revolver in de vuist, en wilde schieten.

Maar Raffles was gewaarschuwd, en hij handelde met een bewonderenswaardige koel-

bloedigheid. Hij had zijn beide handen vol met een stapel van twintig borden, en hij wierp ze allen met een wijden boog den man naar het hoofd, die een kriegschenden vloek slaakte, terwijl de porceleinen borden in scherven om hem heen regenden. Hij schoot in het wilde, twee malen, en tot een derde schot kreeg hij geen gelegenheid, want Raffles was reeds bij hem, omvatte hem, en wierp hem met kracht tegen den grond.

De schoten waren door het geraas van den trein overstemd, maar de twintig borden hadden zulk een heidensch leven gemaakt, dat de deur dadelijk weer openvloog en Buxton met een

woedend gelaat op den drempel verscheen, dat echter dadelijk van uitdrukking veranderde, toen hij daar de twee mannen over den grond zag rollen, waarvan er een nog altijd een revolver omklemd hield.

De strijd duurde echter kort, en Raffles maakte er een snel einde aan, door zijn aanrander zeer onzacht met het hoofd tegen een tafelpoot te slaan, zoodat de man een soort snik liet hooren, zijn wapen prijs gaf, en bewusteloos raakte.

Raffles stond op, en zeide, terwijl al zijn witte tanden zichtbaar werden in het zwarte gezicht: „Jammer van de borden, baas, maar ik zal ze vergoeden!”

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

DERDE HOOFDSTUK.

DE EERSTE DAG.

Er kwamen conducteurs toelopen, de treinchef verscheen, men bestormde Raffles met vragen, die hij rustig beantwoordde, en toen lichtte hij zelf den bewusteloozen moordenaar van den grond, wierp hem vrij onzacht op een paar stoelen neer, maakte zijn jas open, tastte in zijn binnenzak, en haalde er eenige voorwerpen uit, die een tamelijk helder licht wierpen op den maatschappieijken staat van hun eigenaar, een vlijmscherp geslepen dolkmes in schede een ploertendooder, een bos uitnemende loopers, een doosje geblindeerde revolverpatronen, een zwart zijden halfmasker, een fleschje dat chloroform bleek te bevatten, met een grooten lap die er zeker bijbehoorde, een valsche pruik, tamelijk slecht gemaakt, en een dagblad van eenige dagen terug, waarin het signalement stond van een zekeren Pete Stevenson, dat met blauw potlood was omljnd, en dat trek voor trek sloeg op den man die het blad in zijn zak droeg.

Raffles had al die voorwerpen netjes op de pas gedekte tafel geëtaleerd, en zeide nu tot den treinchef:

„Ik behoef zeker geen commentaar te leveren

bij deze kleine, maar belangwekkende expositie, mijnheer! Mij dunkt dat zij voor zichzelf spreekt! Geloof u niet dat de bezitter van deze collectie een gevaarlijke treinbandiet is?”

„Wel wis en zeker geloof ik dat!” antwoordde de chef, die haastig het signalement en het strafregister van Pete Stevenson had doorgelezen. „Die kerel wordt allang gezocht, en ik maak u mijn compliment, dat u hem zoo spoedig te pakken heeft kunnen krijgen! U is zeker.... een echte neger?”

„Ik zou er echter niet de proef van nemen met water en zeep!” antwoordde Raffles glimlachend. „En nu zult gij wel zoo goed zijn dat heerschap onmiddellijk op te sluiten in den bagagewagen? Maar wacht, ik zal zoo vrij zijn hem eerst te boeien! Buxton, breng eens wat touw!”

De keukenchef scheen wel lust te hebben tegen dit bevel van een detective te protesteeren, maar hij ging toch naar zijn keuken, en keerde terug met een dik touw, juist toen de gevangene uit zijn bewusteloosheid begon te ontwaken.

Raffles wierp hem op zijn beide stoelen om

zooals men een pannenkoek keert in de pan, bracht zijn beide handen op zijn rug, en bond hem snel naar alle regelen der kunst.

Hij laadde den man als een stuk goed op zijn schouders en zeide op beminnelijke toon tot den treinchef:

„Wees zoo goed en ga mij voor naar den bagagewagen, mijnheer! Ik zou mij gaarne willen overtuigen dat de kooi van onze gevangen vogel goed en stevig is.”

De tocht door de reeks wagens nam een aanvang, en baarde, zooals begrijpelijk is, niet weinig opzien, ofschoon Raffles zijn best deed zoo snel mogelijk met zijn zonderlinge vracht voort te loopen.

Hij ging Brand voorbij, die hem een oogenblik stom verwonderd met zijn oogen volgde, niets begrijpend van dien vreemden stoet en vervolgens Henderson, die een oogenblik uit zijn rol van statigen Kwaker dreigde te vallen, en bijna in een bulderend lachen was uitgebarsten.

Inderdaad leverde het een vrij komisch schouwspel op, dien grijnzenden neger met dien opgevouwen man over zijn schouder te zien voortloopen.

Er gingen zeker vier of vijf conducteurs mee, en Raffles behoefde dus geen vrees te koesteren, onderweg door de medeplichtigen van zijn gevangene te worden aangehouden, verondersteld dat deze zich in dat gedeelte van den trein zouden ophouden, hetwelk hij met zijn last moest doorschrijven.

Hij overtuigde er zich grondig van, dat de man veilig was opgesloten in een der compartimenten van den bagagewagen, en keerde toen nadenkend, en thans op alles bedacht, naar zijn keuken-departement terug.

Hij twijfelde er nu geen oogenblik meer aan, of de handlangers van Bianca hadden er de lucht van gekregen dat hij zich als neger zou vermommen.

Hoe dit mogelijk was begreep hij niet goed, maar het meest voor de hand liggend was, dat zijn gesprek met Brand in de hotelkamer was afgeluisterd door den een of anderen spion in dienst van de Bende, die overal hare luistervinken had in schouwburgen en hotels, in bioscopen en stations van den Underground, overal!

Hoe het dan ook geschied was, zijn vermoening was bekend, en het had thans zeer weinig doel meer, die nog langer te dragen. Integendeel, zij kon hem thans slechts gevaar opleveren. Want weliswaar had een gelukkig toeval dezen eersten aanslag verijdeld, maar er waren stellig nog meer bandieten op den trein, en een tweede of een derde zou het allicht wat handiger aanleggen.

Intusschen hadden de Kaldrups in hun luxe-

compartiment den kleinen stoet eveneens zien passeeren, en daar zij een rol in het drama hadden gespeeld, waarin Raffles zoozeer op den voorgrond was getreden, begrepen zij aanstonds wat dit beteekende, en wie die neger was! Het klonk bijna ongeloofelijk, maar het kon niet anders! Dat was hun beschermer John Raffles geweest, en reeds een half uur na het vertrek van den trein scheen de ongelijke strijd reeds te zijn begonnen.

De spoorwegkoning en zijn dochter wisselden een veelbeteekenenden blik en Kaldrup overtuigde er zich van, dat hij zijn revolver gemakkelijk kon bereiken, op alle gebeurlijkheden voorbereid.

Raffles intusschen had Brand opgezocht en hem haastig toegefluisterd:

„Breng mijn valies met mijn kleeren vlug naar de eetzaal, ik ga mij weder verkleeden, met gesloten deuren! Maak dat je wegkomt, want ze mogen ons in geen geval samen zien!”

Een paar minuten later glipte Raffles ongezien de eetwagon weer binnen, deed de knippen op de deur, opende haastig zijn valies, nam er een blikken trommeltje uit, opende ook dit, ontdeed zich vliegensvlug van zijn wit costuum, maakte er een prop van, wikkelde het in een servet dat hij toebond, en wierp het uit een der vensters.

Hij begon zijn gelaat haastig te bewerken met een oplossende stof, die de zwarte kleur in een oogenblik verwijderde, waschte zich bij het fonteintje, schoot een der pakken aan, die zich in het valies bevonden, ging wijdbeens voor den spiegel staan en begon zijn gelaat opnieuw te grimeeren.

Het was verre van gemakkelijk, op dien bewegelijken vloer, en hij moest zich reppen, daar over een kwartier de gasten den wagon zouden vullen, en toch slaagde hij er in, met onbegrijpelijke handigheid zijn gezicht volkomen te veranderen.

Het begon nu veel te gelijken op dat van een gepensionneerden kolonel, met een barsche snor, ruige wenkbrauwen, een dikken neus, hetgeen verkregen werd door kleine spalkjes in de neusgaten te brengen, en zoo rimpelig als een oude appel.

Een volmaakt zittende pruik, voltooide dit uiterlijk.

Zoo vlug hij kon sloot hij alles weer weg, deed het valies dicht, plaatste het dicht bij de deur onder een van de tafels, schoof zachtjes de knippen terug en was van dit oogenblik af een gepensionneerde ijzervreter, met een brommerige stem, die een zeer natuurlijken neusklank had, bruuske manieren, en dampend uit een groote houten pijp.

Hij rukte de deur open, keek een oogenblik in de dwarsgang, die vlak bij een der harmonika-overgangen gelegen was, een van die bekende ijzeren bruggetjes die door een balg van zwaar leder zijn omgeven, en den eenen wagon met den anderen verbinden, zag daar niemand, en liep toen de hoofdgang in, om zich een plaats uit te zoeken in het luxe compartiment, waar ook de Kaldrups gezeten waren.

Want hij zag er thans maar al te goed de dringende noodzaak van in, zich zoo dicht mogelijk bij zijn beschermelingen op te houden.

Hij had nog geen denkbeeld van het aantal der bandieten dat zich op den trein kon bevinden, maar hij besloot zijn oogen en ooren wagenwijd open te zetten.

Gelukkig had het vertrek van den trein nog pas te kort geleden plaats gehad, dan dat de schurken iets zonderlings zouden vinden aan de plotselinge verschijning van een nog onbekenden reiziger.

Hij moest een paar keeren brommend plaats maken voor lieden die hem passeerden in de vrij smalle gang, en bereikte eindelijk den ingang van den wagon, waar Kaldrup en zijn dochter gezeten waren.

Alweder zag hij daar Brand, dien hij ongemerkt kon toefluisteren:

„Valies onder de tafel in den eetwagen. Dadelijk weer wegbrengen.”

Hij nam plaats naast Kaldrup, op een van die banken, die ruimte bieden voor twee personen, bromde een soort verontschuldiging, haalde een dagblad te voorschijn, dat hij aan het krantenstalletje in den trein had gekocht, bij een slaperige, oude negerin, en begon zoogenaamd te lezen.

Maar in werkelijkheid nam hij zijn omgeving met de grootste aandacht op.

Sigrid, die toch vlak over hem zat, had hem een oogenblik vrij onverschillig aangezien en hij wist zeker dat zij hem niet had herkend.

Toen nam hij den zwaarlijvigen heereboer eens op, en de schrikaanjagend magere dame die naast hem zat.

Meer reizigers waren er in dat compartiment niet.

In het volgende zag hij slechts een been in een pantalon met kleine ruitjes, dat langzaam heen en weer wiebelde, over een ander been heengeslagen, een stukje van een rossigen knevel, en een gedeelte van een avondblad.

Aan den anderen kant van de middengang in datzelfde compartiment, zag hij een heel klein stukje van een eleganten damesrok, een fijn enkeltje, en een goudlederen schoentje.

En het volgend oogenblik bracht hij met een

onwillekeurig gebaar, ofschoon hij zelf het beste wist hoever hij het gebracht had in de kunst van het grimeeren, zijn krant nog wat hooger voor zijn gelaat.

Hij had zooeven een piccolo zien binnenkomen, gekleed in een grijze uniform, een kort buisje met veel glinsterende knopen, en een plat petje zonder klep schuin op het hoofd, door een riempje vastgehouden, die kranten ventte, geïllustreerde weekbladen, spoorweggidsen en prentbriefkaarten.

En hij wist wie die jongen was, zoo zeker als hij was van zichzelf.

Het was Bianca Kirilef.

Weinig anderen zouden haar zeker herkend hebben, want zij had zich niet tevreden gesteld met een pruik, maar haar prachtig haar geofferd, en met een keurige scheiding plat gestreken over het hoofd. Zij had zich een weinig van de wenkbrauwen laten wegscheren, hetgeen het gelaat aanstonds een andere uitdrukking gaf, de mond was verbreed met roode verf, zij was zelfs zoo ver gegaan, haar prachtig neusje te ontheiligen door er een blauwrood kleurtje aan te geven, maar Raffles liet zich geen oogenblik bedriegen, het was de vrouw, die zich uit zijn handen had weten te bevrijden, twee dagen te voren, die in de buurt was gebleven, zooals thans zeker was, en de weergalooze onbeschaamdheid had gehad, zich op den trein te wagen, die, naar zij moest vermoeden, en zooals zij thans wel heel zeker wist, ook Raffles naar New-York zou terugvoeren.

Raffles had er voor gezorgd, met zijn dun zakpotlood van tevoren een kleine opening in zijn krant te boren en daar doorheen bespiedde hij zijn vijandin, die langzaam over het middenpad liep, telkens stilstaande, om iets te koop aan te bieden uit haar grooten hanger met kranten en weekbladen.

En hij zag dat zij naderbij gekomen een fellen blik wierp op de beide Kaldrups, maar toen haastig verder ging, waarschijnlijk bevreesd, dat haar verkleeding toch niet voldoende zou zijn, om zich onkenbaar te maken voor die twee, die haar een week lang in hun huis hadden opgenomen.

Maar Raffles dacht er anders over. Toen de zoogenaamde krantenjongen bijna voorbij was, liet hij zijn krant zakken, trok hem aan een pand van zijn kort jasje terug en riep met zijn schorre stem, die als verroest scheen door het geven van bevelen:

„Waar loop jij nou zoo vlug naar toe jongen? Geef mij het laatste nummer van de New-York Herald!”

De jongen stond stil, bukte zich over zijn

rieten hanger, en scheen lang te moeten zoeken naar een blad.

Maar Raffles had tot zijn voldoening aanstonds bemerkt, dat zij hem niet herkend had. Zij was alleen maar bevreesd, dat de Kaldrups het haar zouden doen, dat was duidelijk.

Op dat oogenblik keek Sigrid den gewaanden krantenjongen vlak in het gezicht, juist toen die een dagblad aan den man met zijn grijze kattenknevels overhandigde.

En Raffles zag aan de uitdrukking van haar oogen, dat ook zij de vrouw herkend had, en op het punt stond een schreeuw te geven, die haar gevoelens dadelijk zou verraden.

Het blad dat hij zooeven in de hand had gehad, lag over hun beider knieën, en zoo kon hij haar ongemerkt vrij gevoelig tegen den voet stooten.

Sigrid moest onmiddellijk begrepen hebben dat het met opzet geschiedde, want zij weerhield den kreet die haar naar de lippen was gestegen en wendde zich schijnbaar onverschillig af om iets uit haar taschje te nemen.

Raffles kocht het blad waarom hij gevraagd had, betaalde en Bianca ging verder.

Olaf Kaldrup had nauwelijks opgezien.

Het geheele tooneeltje had zeker geen volle tien seconden geduurd.

Zoodra de vrouw den wagen verlaten had, en over het verbindingsbruggetje den volgenden was binnengegaan, liet Sigrid haar taschje in den steek, en keek den ouden heer die tegenover haar gezeten was strak aan.

En zij zeide heel zachtjes alleen maar het onbeduidende woord, hetwelk Raffles haar genoemd had, opdat zij het zouden wisselen, als hij zich in een of andere vermomming aan haar vertoonde, en zij zekerheid wilde hebben: „Manhattan!”

Raffles glimlachte even, en zeide het woord: „Brooklyn!”

„Maar mijn hemel, zooeven waart gij toch . . . waart gij dan die neger niet?” vroeg het meisje ademloos. „Maar vader, hoor dan toch! Weet gij wie naast u zit?”

„Stil, miss Sigrid, zeg niets meer!” viel Raffles haar haastig in de rede, zonder echter een oogenblik de rol te vergeten die hij op het oogenblik had te vervullen, dus met een barsche schorre stem: „Niet de muren, maar de wanden der wagons hebben hier ooren! Het kan niet anders of de bandieten moeten te El Pazo hebben gehoord dat ik voornemens was u op dezen trein naar New-York te vergezellen. En wat erger is, in welke vermomming ik dat zou doen. Gij behoeft er niet van te schrikken, maar de trein was nog geen half uur onderweg of een van de schurken pleegde een aanslag op mij, en het

is aan een toeval te danken, dat ik den kerel bijtijds in een spiegel zag, en hem wist te overmeesteren!”

Sigrid, die een weinig verbleekt was, stamelde nu:

„Dus dan was die man, die zoo snel geboeid door dezen wagon was gedragen . . .”

„De moordenaar in kwestie, miss Sigrid,” vulde Raffles den zin aan.

Het jonge meisje keek hem een oogenblik aan met een blik, waarin bewondering zoowel als vrees te lezen stond en zeide zacht:

„Het is verwonderlijk! Ik kan het niet begripen, dat gij werkelijk die neger waart. Die stompe neus . . .”

„Zwart gemaakte stopverf, Miss!”

„Die breede mond . . .”

„Met behulp van trekpleisters uitgerek!”

„Die van het hoofd tot de ooren . . .”

„Wat pluksel, Miss, achter de oorschelp aangebracht, en verborgen door de pruik van zwart krulhaar. Ik verzeker u dat dit alles tamelijk eenvoudig is en slechts de vrucht van gewoonte en een weinig handigheid! Maar nu moeten wij over andere zaken spreken. Ik kan u niet verhalen, dat de toestand thans niet zonder gevaar is, en als gij mijn raad zoudt willen opvolgen, zou ik u dringend in overweging willen geven den trein op het eerste het beste groote station te willen verlaten, en met den volgenden verder te reizen, of nog liever een vollen dag te wachten en dan pas uw reis naar New-York voort te zetten. Wij moeten er rekening mee houden, dat de schurken nu tot alles in staat zijn, en wraak zullen willen nemen!”

„Maar men zal ons zien uitstappen, men zal ons volgen, en dan zult gij niet bij ons zijn om ons te beschermen!” hernam het jonge meisje op zachten toon.

Nu pas wendde Olaf Kaldrup die al dien tijd zwijgend uit het breede raam had gezien, alsof de geheele zaak hem niet aanging, zijn nog altijd bleek gelaat naar Raffles toe, en zeide op een toon van grimmige vastberadenheid:

„Neen! Ik heb er genoeg van! Ik wil eens zien, of die kerels werkelijk den moed zouden hebben in een dichtbezetten trein een aanslag te ondernemen.”

„Mijnheer Kaldrup, ik moet u er aan herinneren, dat zij, wanneer zij dat doen, hoegenaamd niet oorspronkelijk zijn!” zeide Raffles kalm. „Aanslagen in treinen zijn volstrekt niets bijzonders en gij weet dat evengoed als ik!”

„Maar waarom ondernemen een paar flinke passagiers dan geen klopjacht, en maken zich van de schelmen meester?” zeide de spoorwegkoning woedend.

„Dat heeft een zeer eenvoudige oorzaak, mijnheer Kaldrup. Zij moeten dit wel nalaten, omdat zij niet weten wie de schurken zijn! Er zijn er misschien zes of acht onder een paar honderd passagiers. En gij moet niet gelooven, tooneelbandieten te zullen aantreffen, met reusachtige petten, roode halsdoeken, wijde broeken, en een gemeene tronie, die op een mijl afstand den beroepsmisdadiger verraadt, maar eerder goed gekleede lieden, die zich uiterlijk in niets onderscheiden van hunne medepassagiers.”

Kaldrup bewoog zich ongeduldig heen en weer in zijn lederen fauteuil en bromde toen:

„En toch wil ik den trein niet verlaten. Ik wil New-York zoo spoedig mogelijk bereiken. Mijn zaken wachten mij daarginds, ik kan niet langer gemist worden, en ik heb er genoeg van, mij steeds schuil te houden voor dat geboefte!”

„Gij hebt een dochter, mijnheer Kaldrup!” zeide Raffles op zachten toon.

Een oogenblik bleef het stil in de afdeeling.

De spoorwegkoning had zijn groote, vleezige hand liefkoozend op de hand van zijn kind gelegd, en zeide een poosje later schouderophalend:

„Doe dan in 's hemelsnaam maar wat gij het beste acht maar dat wil ik u wel zeggen, al zijn wij beiden u zeer veel verplicht, er moet aan dezen toestand een einde komen! Het is toch al te dwaas dat een man in mijn positie zich verborgen houdt voor een handvol schelmen, die het op zijn geld voorzien hebben.”

„Het is juist dat het thans niet alleen uw geld betreft!” hernam Raffles ernstig. „Gij vergeet dat het prestige van het Kwade Oog op het spel staat.

Reeds een paar malen hebt gij den draak met haar kunnen steken, en zij moet tot iederen prijs voorkomen dat men haar bedreiging in den wind zou slaan. En wat het verlaten van den trein betreft, daarover zullen wij nog eens spreken, want ik ben het met mejuffrouw uw dochter eens, dat het nutteloos zal zijn op dit oogenblik den trein al te verlaten. Gij zult u moeten vermommen, vrees ik, doch morgen daarover meer.

Ik geloof dat er al voorbereidselen worden gemaakt voor den nacht!”

Inderdaad kwamen er al negerbedienden binnen, die hun taak van iederen nacht aanvingen.

Door een enkele handgreep werden in den grooten Pullman-wagen bedden van de zoldering losgemaakt, en van hun gordijntjes voorzien.

De passagiers moesten opstaan, de zitbanken werden snel en handig uitgeschoven, er werd een dunne matras over uitgespreid, lakens en kussens werden aangedragen, de gordijntjes werden dichtgetrokken, en binnen tien minuten was de lange wagon volgens Amerikaansch gebruik in een slaapwagen veranderd.

Overal hingen de groen-sitsen gordijnen omhoog voor de vierdubbele rij bedden, ter weerszijden van de middengang en boven elkaar aangebracht.

De Kaldrups hadden een zoogenaamd luxe-compartiment gehuurd, wat zeer duur is, maar waar men tenminste de gelegenheid heeft slechts met zijn beiden den nacht door te brengen de ramen open te zetten als men dat verkiest, — in den algemeenen slaapwagen moeten zij den geheelen nacht gesloten blijven, zoodat er des morgens een ondragelijke atmosfeer heerscht — zich te wasschen aan hun eigen fonteintje, kortom te doen alsof men thuis was, zonder gevaar te loopen, zijn hoofd te stooten tegen den onderkant van het bed van zijn overbuurman, of op de teenen te worden getrapt door een voorbijgaanden passagier, terwijl men zich ongemakkelijk zittend op den rand van zijn krib ontkleedt.

Wat Raffles betreft, hij had natuurlijk nog geen plaats kunnen bespreken en moest dat nog haastig doen bij een der conducteurs. Luxe compartimenten waren niet meer vrij, zoodat hij wel gedwongen was den nacht door te brengen in den grooten slaapwagen.

En hij sliep in, peinzend over de zonderlinge omstandigheden, dat de Amerikanen zoo trotsch zijn op hun Pullmancars, die inderdaad overdag zeer geriefelijk, maar des nachts weinig beter dan beestenhokken op wielen zijn.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE TWEEDE DAG.

De nacht ging voorbij zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Hiervoor had Raffles ook geen vrees gekoesterd, want hij wist dat Kaldrup en zijn dochter vol-

komen veilig waren geweest in hunne afzonderlijke afdeeling die zij goed hadden kunnen afsluiten.

Wat hem zelf aangaat, hij wist dat zijn ver-

momming zoo uitstekend was, dat geen der bandieten hem had herkend.

Natuurlijk zullen zij ijverig gezocht hebben naar den negerkellner, die een der hunnen in den bagagewagen had laten opsluiten, en daar zij den man niet terugvonden, hetgeen een zeer natuurlijke oorzaak had, moesten zij wel tot het besluit zijn gekomen, dat hij een andere gedaante had aangenomen, althans wanneer hij niet van den trein was gesprongen.

Raffles werd al zeer vroeg wakker, eenvoudig omdat hij vroeg wakker wilde worden, en haastte zich zijn nauwe, bedompte krib te verlaten en zich naar het bekrompen toilettafeltje te begeven, waar hij de eerste bleek te zijn, en dus niet genoodzaakt was, den strijd aan te binden met een dozijn elkaar verdringende reizigers, die worstelden om een plaatsje bij de waschfonteinjes. Hij liet aanstonds het raampje daar neer, en snoof begeerig de frissche morgenlucht op, die zijn longen weder zuiverde.

Voor den spiegel herstelde hij zorgvuldig de kleine fouten in zijn grimeering die door het verblijf in den slaapwagen waren ontstaan, bevestigde opnieuw de pruik, die hijzelf te El Pazo vervaardigd had, beter dan de beste tooneelkapper het had kunnen doen, accentueerde de fijne kraaietootjes naast zijn oogen nog wat, verliet het toilethokje, stapte over het verbindingsbruggetje, en liep den geheelen trein door, tot hij ten slotte den laatsten wagon bereikte, met zijn zeer groot uitgebouwd balkon, dat plaats biedt voor een twaalfstal reizigers, en waar men gelegenheid heeft, op zijn gemak van de omgeving te genieten.

Raffles snoof met wellust de heerlijke, frissche lucht in.

Het was pas half vijf, en de zon was zooeven opgegaan.

De trein stormde met onverminderde snelheid door den Staat Texas. Hij had de stad Alamo-gordo reeds om twaalf uur in den nacht gepasseerd, drie uur later Roswall en ze zouden over twee uren gedurende vijf minuten te Amarillo stilhouden. Reeds teekenden zich aan den einder de uitloopers af van het gebergte in de omgeving van die stad.

Er viel op dit oogenblik niet veel te genieten, want de trein raasde met een snelheid van honderd K.M. per uur door een van die eindeloze dorre prairiën, waar vooral de staat Texas zoo rijk aan is.

Geen boom, geen toefje struikgewas verbraken de eentonigheid van die eindeloze vlakke van geelgroen hoogopschietend gras.

De lucht was strakblauw, en alles beloofde een verrukkelijken herfstdag.

Raffles stak een sigaret aan, leunde tegen het ijzeren hek, hetwelk het balkon van alle zijden omgaf, liet den frisschen wind langs zijn wangen strijken, en dacht even na over hetgeen hem thans te doen stond.

Het stond nu vast, dat er bandieten op den trein waren, die het op hem en zijn beide vrienden voorzien hadden, en wellicht ook wel op de Kaldrups.

Bianca bevond zich onder hen, en het zou hem gemakkelijk zijn, van het toestel voor draadloze telegrafie in den trein gebruik te maken, en de autoriteiten te Amarillo te waarschuwen, zoodat er politie aan het station aanwezig zou zijn, die het gevaarlijke schepsel aanstonds zou kunnen arresteren.

De trein bevond zich reeds lang op Amerikaansch grondgebied, en de politie behoefde dus geen oogenblik te aarzelen haar gevangen te nemen.

En toch besloot Raffles tot dezen maatregel pas in de allerlaatste plaats over te gaan, en dit om de volgende twee redenen. Ten eerste zou de vrouw hem voor zeer langen tijd ontsnappen, zoodra de politie zich eenmaal van haar persoon meester had gemaakt, en hem dus niet in staat kunnen stellen, hem het geheim van den Moloch te verraden; dat zij het vrijwillig aan de politie zou doen, was ten eenenmale uitgesloten. Ten tweede kon Bianca Kirilef, eenmaal gearresteerd zijnde, hem onmogelijk meer hare handlangers op den trein aanwijzen, en het was juist van het grootste belang voor hem, dezen te leeren kennen.

Neen, Bianca liep niet weg! Zij zou zeker den trein niet verlaten, alvorens zij eenig resultaat had weten te bereiken, hetgeen wilde zeggen, dat zij Raffles had weten te ontmaskeren. Zij moest begrijpen dat haar toestand hoogst gevaarlijk was, maar zij was er de vrouw niet naar, haar plannen zoo spoedig te laten varen, wanneer haar persoonlijke wraakzucht en haar eigenliefde in het spel waren, zelfs al zou de mislukking van die plannen haar de vrijheid kunnen kosten.

Wat de Kaldrups aangaat, het was voor alle zaken beter, dat zij zoo spoedig mogelijk den trein verlieten, als het kon, ongezien, daar anders alle moeite tevergeefs zou zijn. Dan pas zou Raffles de handen vrij krijgen, om den strijd met zijn doodsvijanden aan te binden, met dezen trein als een zonderling, met razende snelheid voortrollend tooneel.

De koppige spoorwegkoning, voor wiens vastberadenheid Raffles niettemin, ondanks alles, bewondering koesterde, kon dan daarna zoo spoedig als het maar mogelijk was, zijn reis voortzetten naar New-York, dat hem riep, en

waar hij reeds al te lang zijn zaken aan anderen had moeten overlaten.

En Raffles zag den tijd naderen waarop hij onmogelijk langer zijn hand beschermend zou kunnen houden boven het hoofd van Olaf Kaldrup, nu deze vast besloten was, zich weder in het openbaar te vertoonen, en aldus de bandieten als het ware te tarten, nogmaals hunne pogingen te herhalen, om hem of zijn dochter in hun macht te krijgen.

Even zuchtte hij, als hij daarbij aan Sigrid dacht. Want hij had haar leeren hoogachten in dien korten tijd van hun samenzijn te El Pazo, en sympathie gekregen voor haar moedig, eerlijk karakter, dat zoo geheel verschillend was van dat van maar al te veel hedendaagsche Amerikaanse meisjes uit den gegoeden stand.

Misschien zouden zij wel voor altijd scheiden, eenmaal te New-York teruggekeerd, en hij wist dat er dan iets moois, iets zonnigs uit zijn leven zou verdwijnen, iets waaraan hij zich gekoesterd had gedurende de weken, die hij nu en dan in gezelschap van het meisje had doorgebracht.

Maar spoedig schudde hij die gedachte van zich, en zijn gelaat, even verzacht, herkreeg de norsche, barsche uitdrukking die voegde aan den ouden isegrim, dien hij thans verbeeldde te zijn.

Hij streek de prachtig nagemaakte grijze knevel nog eens op, wierp nogmaals een blik over de eindelooze grasvlakte, en ging den laatsten wagon weder binnen, waarin zich slechts weinig passagiers bevonden.

Zooals men wel zal weten, bestaat er in Amerika slechts een enkele klasse der spoorwegen, de reis zelf is meestal niet zeer duur, maar zij wordt dat, doordat de reizigers zich allerlei extra gemakken kunnen verschaffen, als zij er maar voor willen betalen.

Zij kunnen zooals gezegd, een extra slaapcompartiment krijgen, dat zeer duur is, zij kunnen ook in den eetwagen in een afzonderlijke afdeling dineeren, zij kunnen stoelen bespreken op het groote achterbalcon, kortom zij kunnen het zich gemakkelijk maken.

Maar het een-klasse-stelsel brengt natuurlijk mede, dat men in de wagons rijke lieden en eenvoudig gekleede personen naast elkander ziet zitten.

Raffles liet zijn scherpe blikken onderzoekend om zich heen dwalen, en nam onder het doorloopen van de wagons de reizigers daarin met de grootste aandacht op.

Het was hem echter niet mogelijk in den korten tijd „studies in gelaatkunde” te maken, en in elk geval zag hij geen enkel gezicht dat hij zich herinnerde van vroegere gelegenheden, toen hij in den strijd met de Bende gewikkeld was.

In den daaropvolgenden wagon was het echter anders....

In het derde compartiment zag hij een man zitten, wiens gelaat aanstonds herinneringen bij hem opwekte van vroegere ontmoetingen.

Hij kon omstreeks veertig jaar zijn, misschien een paar jaar ouder, met een olijkleurig gelaat, donkere oogen, die van een zuidelijke afkomst spraken, een eenigszins gekromden neus, en een laag, smal voorhoofd.

Zoo sterk was het geheugen van Raffles, dat hij zich zelfs dadelijk den naam herinnerde van dien man. Het moest een Spanjaard zijn, Lopez Rodrigo geheeten, en het was op zijn minst drie jaren geleden, dat Raffles tegenover dien man gestaan had in een dievenkelder in New-York, waar toen een hevige strijd werd uitgevochten tusschen wel dertig bandieten en de politie, door Raffles naar die plek gevoerd.

De Spanjaard keek hem op zijn beurt een oogenblik aan, maar Raffles zag aanstonds aan de onverschillige uitdrukking van zijn gelaat dat hij niet herkend werd.

Hij besloot op hetzelfde oogenblik Brand in den arm te nemen, die hiertoe het best in staat was, en den man goed in het oog te laten houden.

Hij ging verder, verheugd, dat hij althans een van de schurken op den trein had weten te identificeren.

Dit was een kostbaar aanknooppingspunt!

In de daaropvolgende wagons had hij weder volstrekt geen succes. Er zaten heel wat reizigers in, en er waren er ook bij met gezichten, die niet bepaald aangenaam of vertrouwenwekkend waren te noemen, maar herkennen deed hij er geen van.

Toen hij door den luxe-wagen liep, bemerkte hij, dat Kaldrup en zijn dochter nog altijd in hun slaapafdeeling waren, en hij liep dus verder, met het plan eens naar zijn gevangene te gaan omzien, in de flauwe hoop, dat de man, die den aanslag op hem gepleegd had, misschien iets zou willen loslaten.

Hij kon den goederenwagen binnentreden, door de schuifdeur eenvoudig te openen, en dit verontrustte hem wel een weinig, met het oog op een mogelijke ontvluchtingspoging van zijn gevangene, maar hij werd weer gerust gesteld, toen hij den gevangen bandiet nog altijd in zijn hoek zag zitten, gebonden en wel, terwijl drie postbeambten in den wagon zaten, lustig hun pijpje rookend, en een kaartje leggend om zich den tijd te verdrijven, want zij hadden zooeven de post reeds voor het grootste gedeelte gesorteerd, die te El Pazo in den trein was gekomen en konden nu rusten totdat het station Amarillo was bereikt, waar zeker weer nieuwe lading zou worden ingenomen.

Eigenlijk hadden zij hier niets te maken, want hun postwagen was voor dezen goederenwagon gekoppeld, zooals Raffles, aan wiens onderzoekend oog maar weinig ontging, reeds vóór het vertrek uit El Pazo had opgemerkt.

Vóór dien postwagen was een tweede goederenwagon en daarvoor, onmiddellijk achter den tender, nog een stevig gesloten wagon, eigenlijk te klein om een goederenwagon te kunnen zijn, waarvan hij het doel niet aanstonds begrepen had.

Maar het was alsof er plotseling iets in zijn geest geopenbaard werd toen hij een man zag binnentreden met een gegalloneerde pet op en een revolvertasch op zijde.

Raffles was te lang in Amerika geweest, om niet aanstonds te weten, dat die man een bankbeambte was, een van die betrouwbare lieden, die zeer goed met hun vuurwapens weten om te gaan, die door de groote banken worden belast met de gevaarlijke taak groote goudzendingen over te brengen.

Deze ambtenaar bleef een oogenblik verrast in den doorgang naar den postwagen staan, wierp Raffles toen een donkeren blik toe en zeide kortaf:

„Pardon mijnheer, hier is geen toegang voor de reizigers. Ga naar uw plaats terug, wat ik u verzoeken mag!”

„Ik denk dat gij aan uw uniform het recht ontleent, zoo tegen mij te spreken, goede vriend,” antwoordde Raffles koeltjes. „Maar laat ik je zeggen, dat ik overal kan komen waar ik verkies, zelfs in je goudwagen!”

De man verschrikte blijkbaar en wierp een snellen blik in de richting van den gevangene, dien hij zeker reeds eerder had gezien.

Raffles had de oogen van den man zien flikkeren toen hij over het goud hoorde praten en plotseling schoot het hem te binnen, dat het zeer wel mogelijk was, dat de bandieten reeds eerder kennis hadden gedragen van de aanwezigheid van de goudzending in den trein, en voornemens waren geweest, twee vliegen, misschien wel drie in één klap te slaan.

De bankbeambte deed nog een stap naar voren, keek Raffles streng aan en hernam norsch:

„Ik laat mij niet door dergelijke praatjes intimideeren, mijnheer! Ik weet wel wat gij bedoelt met uw woorden.”

„Houdt u toch niet van den domme!” zeide Raffles schouderophalend. „Denkt gij dat ik die pet, en dat ik die revolvertasch niet ken? Die behooren bij een goudzending! Maar stel je gerust, ik zal me wel even legitimeeren.”

Hij was op den man toegetreden, en liet hem een van die voortreffelijk nagebootste rechercheurs-penningen zien, zooals alleen Raffles ze

ooit werkelijk goed heeft kunnen maken, op een zoodanige wijze, dat zelfs het meest geoefende oog het bedrog niet kon ontdekken.

Het gelaat van den bankbeambte, Drexler geheten, veranderde eensklaps, hij tikte even aan zijn pet, en mompelde:

„Dan is het natuurlijk heel iets anders! Dan zult gij zeker ook wel weten hoe die kerel daar komt?”

Dat was een tamelijk lastige vraag voor Raffles. Antwoordde hij bevestigend, verklaarde hij dat hij zelf het geweest was die den vorigen dag den man onschadelijk had gemaakt, dan zou de gevangen bandiet natuurlijk niet nalaten luidkeels zijn naam uit te schreeuwen, en het mocht aan gerechten twijfel onderhevig worden geacht, of de bankbeambte dan wel dezelfde toegeeflijke houding jegens Raffles in acht zou nemen, als de politie en de militairen te El Pazo gedaan hadden!

Raffles in de buurt laten van een wagon met vierhonderdduizend dollar aan goud, dat zou in den gedachtengang van Drexler, hetzelfde beteekenen als de kat op het spek binden!

Hij omzeilde de klip handig door te antwoorden:

„Dat weet iedereen in den trein! Er weten al te veel menschen van die arrestatie naar mijn zin!”

„En ik heb geen rustig oogenblik meer, sedert ik weet, dat er van dat slag op den trein zijn!” bromde Drexler. „Die kerel vertelde mij zooeven, dat hij het alleen maar aan den stok had gehad met John Raffles. . . . ik behoef u natuurlijk niet te zeggen wie dat is!”

„Neen, dat behoeft niet!” antwoordde Raffles droogjes. „Ik geloof te mogen zeggen dat ik hem ken. En wat denk je daar van? Zou de man waarheid spreken?”

„Natuurlijk liegt hij het, zoo groot als hij daar zit!” antwoordde Drexler met een spotlachje. „Waar zou die neger dan zoo plotseling gebleven zijn? In de lucht opgelost soms? Uit den trein gesprongen? Ik denk dat hij alleen in zijn verbeelding heeft bestaan, dat denk ik!”

„Er waren getuigen bij!” riep de gevangene op woesten toon. „En je kunt van mij op een briefje krijgen, Drexler, dat je een nog stommer ezel bent dan waarvoor ik je houd, als je hen ook niet gelooft!”

In zijn wiek geschoten kwam Drexler dreigend voor den gebonden man staan, en riep uit:

„Ik zou je waarschuwen, op je woorden te passen, Dave! Je bent brutaal, dat weten we, maar ik laat me door jouw slag niet beleedigen!”

„Wel zoo, de heeren schijnen elkaar te kennen?” vroeg Raffles ironisch.

„Stel je voor dat ik Dave Caruther niet zou kennen!” riep Drexler hoonend uit. „Ik was er

bij, toen ze vijf jaren geleden den mooien mijnheer snapten, bij gelegenheid van een inbraak in onze bank, de Country and Commerce!"

"Een oplichterstroep," riep Caruther nijdig. "Een dievenbank! Jullie stelen links en rechts als de raven, dat is zoo bekend als dat de aarde om de zon draait."

"Dave, pas op!" riep Drexler, die rood werd van woede, terwijl hij de vuist tegen den gevangene ophief. "Ik laat niet met me spotten! Onze bank is zoo goed als iedere andere, al weten we wat zaken doen is!"

"De heeren zijn geloof ik geen vrienden?" vroeg Raffles weder, met een vagen glimlach van den een naar den ander ziend.

"Ik zag hem het liefst hangen!" bromde Dave. "Een stomme ezel en een beul."

"En jou zal ik nogwel in den electrischen stoel zien!" hoorde de bankbeambte.

Hij wendde zich opnieuw tot Raffles en vervolgde:

"Ik kan u zeggen, mijnheer, dat ik verbaasd was, toen ik dien kerel hier in den wagon aantrof. Hij is overal bij waar maar wat te halen valt, maar ik wil gekielhaald wezen als ik begrijp, hoe het tuig er ditmaal achter is gekomen dat twee van mijn collega's en ik een paar kisten.... nu ja, daar praten we niet langer over!"

"Hoor het oude wijf doorslaan als een blinde vink!" viel Dave Caruther met een schor spotlachje uit. "Net alsof het niet lang bekend is bij de jongens! Wou jij een goudzending geheim houden, terwijl je zoo oliedom je maatregelen neemt, dat ze allang zijn uitgelekt, een week voor je trein gaat? Man, de directie die jou nog een dag in dienst houdt, is rijp voor een besjeshuis, dat kun je van mij op een briefje krijgen. En ik zeg je nog eens, dat het waar is, dat ik Raffles een por heb willen geven, even waarachtig als het me spijt, dat ik dien spiegel in den eetwagen niet bijtijds gezien heb! Als hij nu niet meer te vinden is, dan moet hij of van den trein zijn gesprongen, of hij heeft zich weten te verkleeden! Hij is er slim genoeg voor, laat ik je dat zeggen."

Raffles begreep nu zeer wel, dat hij z'n oorspronkelijk plan om Caruther te ondervragen zou moeten laten varen, nu de zaken zoostonden, en eensklaps het element van de goudzending zich was komen voegen in het samenstel van verwickelingen, hetwelk daar op dien voortrazenden trein ontstaan was, en waarin hij nog geen uitweg wist.

Eén ding was hem duidelijk, Bianca Kirilef had geweten, dat er met dezen trein goud zou worden verzonden, anders zou deze kerel er niet op deze wijze over gesproken hebben.

En hij begon nu de plek, waar deze man bewaakt werd, reeds met geheel andere oogen te zien.

Men kon van dezen bagagewagen die vol stond met koffers en kisten van allerlei aard, zoodat er slechts een kleine ruimte overbleef in het midden voor een smalle tafel en wat stoelen, overstappen in den postwagen, vandaar in den tweeden bagagewagen, en dan kon men natuurlijk over een verbindingsbrug ook in het voertuig komen, waarmede het goud werd vervoerd, daar het anders onmogelijk was, dat Drexler zich hier bevond.

Terwijl hij hier nog over dacht, wendde Drexler zich opnieuw tot hem met de nieuwsgierige vraag:

"Mag ik weten, mijnheer, waarom u op den trein is? Zeker een zakenreis?"

"Min of meer! Ik zoek naar Bianca Kirilef!" antwoordde Raffles voor den vuist weg.

Met een snellen blik zag hij hoe Caruther verbleekte, en hem een woesten blik toewierp.

Hij vervolgde rustig, tot den bankbeambte:

"Gij kent den naam natuurlijk? Gij weet zeker wel, dat zij een zeer gevaarlijke dievegge is, een treinbandiet van naam, des te meer te duchten om haar schoonheid?"

Het was thans de beurt van Drexler om te verbleeken, en zijn stem beefde zelfs toen hij vroeg:

"Is die vrouw hier op onzen trein?"

"Ik wilde wel dat ik het wist!" antwoordde Raffles schouderophalend. "Men heeft mij slechts gezegd, dat ik hier in de buurt zou moeten zoeken, dat zij het laatst in El Pazo is gesignaleerd, waar zij zelfs in de gevangenis heeft moeten zitten, maar niet lang, want zij wist er bijna onmiddellijk weer uit te ontsnappen. Ik heb daar rondgekeken, maar ben er spoedig weer vertrokken, met de volstrekte zekerheid, dat ze daar niet meer was. En toen ik hoorde van de geldzending...."

"Daar hebt gij dus ook al van gehoord?" vroeg Drexler verschrikt. "Is het dan soms een publiek geheim?"

"Nu, dat zou te veel gezegd zijn!" gaf Raffles glimlachend ten antwoord. "Maar ik wist het in ieder geval, want het is mijn beroep om zooiets te weten. Ik herneem dus, toen ik daarvan hoorde, bedacht ik, dat het niet tot de onmogelijkheden zou behooren, wanneer ook Bianca, het Meisje met de Blauwe Oogen, een spierinkje zou willen uitwerpen om een kabeljauw te vangen. Kent gij die uitdrukking?"

"Wij zullen er wel voor zorgen, dat zij aan onze kabeljauw niet raakt!" antwoordde Drexler nijdig. "Wij zijn alle drie gewapend, het goud is in stevige kisten in een flinke brandkast ge-

sloten, er moeten altijd minstens twee mannen in den wagon blijven, en ik zou wel eens willen zien, wie er een vinger naar het goud van de „Country and Commerce” zou durven uitsteken!”

„Misschien gebeurt dat nog wel eens, mijnheer Drexler!” zeide Raffles langzaam, „tenminste wanneer gij u zoo weinig bekommert om uw instructies, want als ik mij niet sterk vergis, komt daar uit den postwagen een van uw beide collega's aanwandelen, die „steeds in den wagon moeten blijven”....

Drexler keek Raffles een oogenblik met open mond aan, draaide zich zonder een woord tot hem te zeggen op zijn hielen om en brieschte tegen zijn verblufte collega, voorzien van een soortgelijke pet en een soortgelijke revolver:

„Hoe durf je het wagen, Blake, van je post weg te loopen? Pas op man, want het zou je kunnen opbreken!”

„Ik kom eens vragen, hoe het met mijn koffie staat?” antwoordde de ander luchthartig. „Ik snak naar een goed warm kopje koffie!”

„En ik zal me bij de Directie over je beklagen!” snauwde Drexler, „als je niet dadelijk weer maakt dat je weg komt! Heer in den hemel, wat is dat hier voor een bende!”

En foeterend, vloekend, liep hij langs Blake heen, en verdween in den postwagen, om zich naar de vierhonderdduizend dollar te begeven,

in staven goud, die aan zijn hoede waren toe- vertrouwd.

En Blake haalde slechts de schouders op en zeide lakoniek, meer tot zich zelf dan tot de nog altijd rustig voortkaartende postbeambten:

„Dat goud zal niet wegloopen! Wat een drukte om vier honderd duizend dollar! Ik gaf het geheele gevalletje voor een kop goede koffie! Ik ben door en door koud van het lange stilzitten! Zoo Caruther, heb je een goeden nacht gehad, maat?”

De gevangene bromde als antwoord op die vriendelijk bedoelde vraag een zeer leelijk woord van een enkele lettergreep en scheen toen in gedachten te verzinken.

Raffles, die hier voorloopig niets te doen had, maar zich voornam, Caruther later in zijn nieuwe kwaliteit van detective eens aan den tand te voelen, hervatte den terugweg.

Reeds op het eerste het beste verbindings- bruggetje moest hij een weinig ter zijde wijken voor Bianca Kirilef, in haar vermomming als krantenjongen. Zij wierp hem slechts een vluchtigen blik toe en ging toen haastig verder.

„Zoo, zoo, zij gaat eens poolshoogte nemen!” zeide Raffles zachtjes lachend voor zich heen. „Nu schoone dame, ik denk hetzelfde te doen, en wanneer je het op het goud mocht voorzien hebben dan kan ik je zeggen, dat je voor concurrentie te vreezen hebt!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

HET GOUD.

Raffles liep door drie wagens, waar de negerbedienden juist bezig waren de bedden weder op te ruimen, en ze te luchten door alle vensters open te zetten, terwijl de bleeke, gaperige, slecht uitgeruste reizigers zich in den eetwagen poogden te restaureeren met heete bouillon en thee, en in den derden trof hij Brand aan.

Deze wagon was volkomen verlaten op dat oogenblik, maar Raffles was een voorzichtig man, en hij keek dus zelfs tot in de netten en onder de banken van het compartiment waarin zij zich bevonden, vóór hij vroeg:

„Niets bijzonders?”

„Niets anders, dan dat ik in op een na den laatsten wagon een zwarten kerel heb zien zitten, wiens tronie me bekend voorkomt, met een wat gekromden neus....”

„Glimmend zwart haar en een wratje op zijn kin!” viel Raffles hem in de rede. „Ik wist ook wel dat ik me niet vergist had. Die man is Lopez Rodrigo!”

„Juist. Ik kon mij zijn naam niet herinneren, maar hij is het stellig! Drie jaren geleden hebben wij te New-York met hem te doen gehad.”

„Ik wil je daarom ook verzoeken die man nauwkeurig in het oog te houden, zonder dat het opvalt! Vroeg of laat zal hij zich in verbin- ding moeten stellen met zijn medeplichtigen.”

„Waarom eigenlijk? Mij hebben ze nog vol- strekt niet herkend, met mijn zwart haar en mijn kort snorretje, den braven Henderson nog veel minder, die werkelijk aanbiddelijk is in zijn rol als stijven Klaas, en jou zou ik zelfs niet herkend hebben als je mij gisteren niet had aangesproken.”

„Mijn waarde Brand, ik heb je een mededeeling van gewicht te doen, in den voorsten wagon wordt in een brandkast voor vier honderd duizend dollar aan goud bewaard! En op dat goud hebben de heeren het voorzien, of ik wil zelf in mijn geheele leven geen brandkastslot meer aanraken!”

„En tegelijkertijd jou onschadelijk maken?” riep Brand uit. „Dat noem ik brutaal!”

„Zij zullen denken, dat het in een moeite door gaat!” antwoordde Raffles bedaard. „Dat goud echter hebben zij nog niet, evenmin als mij! Weet je waar het vandaan komt?”

„Niet het flauwste idee!” antwoordde Brand, terwijl hij den spottenden blik van Raffles trachtte te ontwijken, die strak op zijn gelaat was gevestigd.

„Van de „Country and Commercial Bank”. Wel eens van gehoord?”

„Heel vaag!” mompelde Brand. „Wat ik zeggen wilde....”

„Neen pardon, breng mij nu niet van mijn a propos, want de zaak is van gewicht!” hernam Raffles glimlachend. „Die Bank is de diefstichtigste, geraffineerdste oplichterij, die ik hier in Amerika heb leeren kennen, en dat wil in een land als dit heel wat zeggen! Het wordt bevaakt, zoo noemen zij het zelf! door drie bankbeambten!”

„Gewapend natuurlijk?”

„Met revolvers, en een pet, niet te vergeten! Er is er een bij die Drexler heet, en een tweede, Blake, houdt erg veel van koffie, en laat daarvoor gaarne zijn vier honderd duizend dollar in den steek.”

„Waarom deel je mij dat alles zoo uitvoerig mede?”

„Mijn waarde Brand, de uitdrukking van naïeve onnoozelheid die op dit oogenblik op je gelaat staat afgeschilderd, is werkelijk bewonderenswaardig! Intusschen getuigt je vraag niet van veel doorzicht. Ik deel het je mede, omdat je toch op de hoogte zult moeten zijn als wij den slag slaan.”

„Den slag slaan?” hakkelde Brand onthutst. „Wat meen je?”

„Ik meen het goud verduisteren, het wegnemen, het stelen, het rooven! Is dat duidelijk genoeg? Moet ik het nog nauwkeuriger omschrijven? Ik wil die vier honderd duizend dollar hebben. Wat ligt er in die uitdrukking dat je niet begrijpt? Zeg het mij, en ik zal het voor je trachten toe te lichten!”

„Om 's hemels wil, Raffles, drijf er niet den spot mee!” riep Brand verschrikt uit.

„Den spot mee drijven? Met vier honderd duizend dollar? Dat zou ik niet gaarne doen!

Ik kan dat geld zeer wel gebruiken, want wij hebben niet heel veel mee genomen uit Londen, onze vriend Kaldrup is van oordeel, dat hij nu genoeg geld in de verdediging van zijn leven heeft gestoken, en wat ik niet noodig heb voor de bestrijding van het Kwade Oog, dat zal ik in ieder geval op een heel wat betere wijze besteden dan de directeurs van die zwendel-onderneming, die zoo onverstandig is, haar goud-staven te vervoeren in denzelfden trein, waarmede ik reis!”

„Maar wat je daar zegt is iets onmogelijks!” riep Brand bijna jammerend uit. „Letterlijk alles is op dit oogenblik tegen je!”

„Geef er een opsomming van, als je dat kan verluchten, maar maak het, wat ik je bidden mag, kort!”

„Ten eerste zijn er bandieten op den trein, wier aantal wij niet kennen, die echter hetzelfde doel beoogen, en die je dus met alle middelen zullen tegenwerken.”

„Eén!” begon Raffles kalm.

„Dan is het goud, zooals je zelf zegt, veilig weggeborgen in een brandkast!”

„Twee!” telde Raffles.

„Er is een goede bewaking, mannen met geladen revolvers!”

„Drie, en zelfs twee maal drie!” spotte Raffles.

„Je hebt beloofd, de Kaldrups veilig en wel naar New-York te brengen, en aan die belofte kun je je onmogelijk onttrekken!”

„Wel geteld vier!”

„Ten slotte, zul je onmiddellijk geknipt worden, en ik acht het volkomen krankzinnig zoo à l'improviste! zonder de geringste voorbereiding, zulk een moeilijke zaak tot een goed einde te brengen!”

„Vijf redenen dus, Brand, de vier technische elimineer ik bij voorbaat. Er zijn moeilijkheden, dat beken ik, maar die zijn niet onoverkomelijk. Blijft over de gevoelsreden, het zoogenaamde motief-Kaldrup! En ik moet zeggen, het is althans eenigermate steekhoudend, maar dan ook niet meer dan dat. Want nog voor ik van het goud iets afwist, heb ik hun al den raad gegeven den trein te verlaten, en dat zoo spoedig mogelijk, om zich te onttrekken aan de wraaknemingen van de Bende.”

„Maar wanneer die kerels dat goud gestolen hebben, zullen zij waarachtig wel aan andere dingen te denken hebben dan aan een wraakneming, en zoo spoedig zij maar kunnen, vluchten!” wierp Brand hem wanhopig tegen. „En in dat geval zullen zij in den trein kunnen blijven en ben je ook wel verplicht, hen te vergezellen tot New-York.”

„Ja maar, pardon, de bandieten zullen het

goud juist niet stelen omdat ik het doe! Is dat logisch?"

„Als jij het doet, Raffles, zullen wij zelf moeten vluchten, en komt er dus van een bescherming niets!"

Weer bleef het een oogenblik stil, terwijl Brand het gelaat van Raffles aandachtig bleef gadeslaan.

Het was duidelijk te zien, dat Raffles een zwaren tweestrijd met zichzelf voerde.

Aan den eenen kant stond het belang van Kaldrup, aan den anderen zijn begeerte den bandieten te vlug af te zijn, en zich meester te maken van het goud, dat zijzelf hadden willen rooven.

Maar toen verscheen er plotseling een harde trek op zijn gelaat.

En in zijn oogen kwam die uitdrukking, welke Brand zoo goed kende, wanneer Raffles een onherroepelijk besluit had genomen.

Deze wendde langzaam zijn gelaat naar Brand toe, en vroeg op zachten dringenden toon:

„Je hebt mij dezer dagen herhaalde malen te kennen gegeven, dat Sigrid Kaldrup.... zeer vriendschappelijke gevoelens voor mij koestert. Blijf je bij die opvatting?"

„Mijn meening is sinds dien tijd nog versterkt! Sigrid heeft je lief," zeide Brand eenvoudig.

„Je bent het zeker wel met mij eens, Charles, dat die genegenheid, veronderstel dat je goed gezien hebt, doelloos is?"

„Dat kan ik integendeel volstrekt niet inzien, Edward!" was het antwoord van Brand, wiens lippen waren begonnen te trillen. „Ik ben er van overtuigd, dat de liefde van zulk een hoogstaande, reine vrouw...."

„Genoeg!" viel Raffles hem heftig in de rede. „Juist wijl zij zoo hoog staat, juist omdat zij zoo ver boven mij uitsteekt, kan er van een verbintenis van welken aard dan ook, tusschen ons nooit sprake zijn, nimmer! Ik ben niet blind. Ikzelf heb gezien, hoe in haar hart gevoelens begonnen te ontwaken, die nooit uit hun sluimer gewekt hadden mogen worden! Maar ik ken die soort vrouwen. Zij zou het zich tot een levenstaak stellen, mij, zooals zij dat zou noemen, te verheffen, een braaf mensch van mij te maken, mij te bekeeren! En luister wel, ik wil niet opgeheven of bekeerd worden, noch door haar, noch door wie dan ook! Mijn weg ligt voor mij, en ik zal hem moeten volgen, tot het einde!"

„Waarom spreek je nu toch zoo cynisch," zei Brand hoofdschuddend en op droeven toon! „Begrijp je dan niet wat een groot geluk het voor je zou zijn als een lieve vrouw zich over je zou....ontfermen?"

„Heb je wel gemerkt Brand, hoe lang je naar die laatste uitdrukking hebt moeten zoeken!

En je hadt gelijk! Zich ontfermen, zich tot mij neerbuigen! Maar zie je dan niet in, wat het voor een man als ik ben, zou beteekenen, wanneer hij moest leven aan de zijde van een vrouw, die mij altijd, ook zonder er met een woord over te reppen, aan mijn verleden zou herinneren? Ik zou lijden onder dat gevoel, ik zou het misschien op haar wreken, en wij zouden ongelukkig worden. En dan nog dit. Ik ben niet geschapen voor het huwelijk. Na een maand, een half jaar, niet veel langer, zou ik de boeien verbreken, snakken naar het wilde avontuur, het gevaar.

Hij wachtte een kort oogenblik, staarde met afwezigen blik door het portiersraam naar buiten, waar zich nu geleidelijk de teekenen van de nabijheid eener stad begonnen te vertoonen, en vervolgde toen: „de met sneeuw bedekte steppen van Rusland zouden mij roepen, de poestas van Hongarije, de Afrikaansche Karoo, de prairiën van Argentinië en de Engelsche Jungle! Mijn huwelijk zou mij niet beletten de ontzettende ellende om mij heen te zien, en ik zou nog altijd willen recht maken wat krom is."

„Schoone redenen, Raffles, maar die drogredenen zouden zijn, wanneer jij haar maar oprecht liefhad! Zij zouden je millioenen aanbrenge, en beiden zouden jullie veel goeds kunnen verrichten, op een andere wijze dan tot dusverre."

„Het is mogelijk.... maar ik heb haar niet lief!" zeide Raffles langzaam, heel zacht, en met afgewend gelaat. „En daarom wil ik je zeggen wat ik zal doen. Ik wil een hard geneesheer zijn, die onverbiddelijk het lancet hanteert, en wij zullen de zaak onmiddellijk beëindigen. Ik zal het goud rooven, omdat ik mij dat nu eenmaal heb voorgenomen, en tegelijkertijd zal ik zorgen dat de Kaldrups tijdig den trein verlaten. Het kon wel eens warm toegaan, en ik wil niet dat zij er eenig nadeel van zullen ondervinden."

„Maar dan zal zij het merken!"

„Dat is het doel!" hernam Raffles op koelen toon.

„Dan had je zooeven wel gelijk, en dan ben je inderdaad een hardvochtig man," riep Brand op een toon van verontwaardiging. „Je zult haar noodeloos pijn doen!"

„Niet noodeloos, Brand!" hernam Raffles met stemverheffing. „Het moet, omdat het niet anders kan! Het zal wellicht een korte smart voor haar zijn, maar een wonde brandt men uit, en dat doet steeds pijn!"

Brand zweeg. Het gelaat van Raffles zeide hem dat het nutteloos zou zijn, een poging te doen hem van gedachten te laten veranderen.

En voor het eerst sedert langen tijd gevoelde

hij bijna iets als afkeer van dien man, die alles opofferde, zelfs het liefhebbend gemoed van eene vrouw, ter bereiking van zijn doel.

Hij herinnerde hem aan die oude Romeinen, die niet aarzelden hun eigen kinderen te dooden wanneer een heilige noodzaak hen daartoe dwong.

Zuchtend wilde hij zich afwenden, maar Raffles hield hem bij den arm terug, en vroeg half ironisch, half ontroerd:

„Je zult mij dus bij deze gelegenheid wel niet willen helpen?”

Brand wendde hem zijn bedroefd gelaat toe en antwoordde zacht:

„Jij weet wel, Edward, dat ik je altijd en onder alle omstandigheden zal helpen. Ook nu kun je op mij rekenen. Maar het is zoo jammer, zoo onzegbaar jammer!”

„Geloof me, Brand, ik doe het om haar eigen bestwil,” hernam Raffles en Brand kon zien dat zijn gezicht zelfs onder de schmink doodsbleek was geworden. „Geen enkele vrouw, hoe schoon haar karakter ook mag zijn, zou op den duur gelukkig kunnen blijven met een man als ik ben aan haar zijde. En nu genoeg hierover! De tijd om te handelen is aangebroken, binnen twintig minuten stopt de trein in Amarillo.”

„Je bent toch zeker niet voornemens, het goud van eigenaar te doen veranderen in die twintig minuten?”

„Zie je mij voor zoo dwaas aan? Het plan moet integendeel rijpelijk beraamd worden!”

„Maar wanneer Amarillo nu eens toevallig het punt van bestemming van die goudzending is?”

„Dat is het heel zeker niet, Brand, want de „Country and Commerce Bank” heeft haar hoofdzetel te Kansas City, en dat is nog ruim een etmaal hier vandaan!”

Brand stond een oogenblik in gedachten verzonken, en zeide toen:

„Hoe zullen wij achter de plannen der bandieten komen?”

„Dat is inderdaad niet zoo gemakkelijk! Om te beginnen is het noodzakelijk te weten wie zij zijn, en daarom herhaal ik mijn verzoek, Lopez Rodrigo goed in het oog te houden! Hij moet als loodsvischje dienst doen, die de haaien vooraf zwemt.”

„En wat zijn nu je plannen?”

„Ik heb het volgende bedacht, Brand, en ik geloof dat mijn plan een goede zijde heeft. Den man dien ik gevangen heb kunnen nemen, Dave Caruther, zit nog altijd gevangen in den goederenwagen. Natuurlijk weten de bandieten dat, en als zij eenmaal het plan voor den goudroof ten uitvoer gaan leggen, zullen zij zeker niet nalaten hem tegelijkertijd te bevrijden. Welnu,

ik wil hen vóór zijn! Dave heeft mijn postuur, hij heeft grijze oogen, hij heeft een rossige knevel, en het zal mij dus al heel gemakkelijk vallen zijn uiterlijk aan te nemen, en mij in zijn plaats te stellen!”

„En vervolgens?”

„Wel vervolgens voeg ik mij bij de trein-roovers!”

„En geloof je, dat men dan niet aanstonds door den heelen trein naar je zal zoeken?”

„Neen, Brand, want de echte Caruther zal nog altijd in den bagagewagen zijn.”

„Maar dat kunnen de bandieten ontdekken!”

„Niet als ik er voor zorg, dat de kerel in een afzonderlijk hokje wordt opgesloten.”

„Maar hoe kun je daarvoor zorgen, jij, als gepensioneerde majoor?”

„Dat ben ik niet in de oogen van het treinpersoneel en van mijn vriend den bankbeambte Drexler! Hij gelooft dat ik detective ben, op zoek — naar mijzelf!”

„Maar de bandieten zullen achterdocht krijgen, Edward, als jij in de gedaante van Dave Caruther rustig met hen verkeert, terwijl niemand van het treinpersoneel ook maar de geringste moeite schijnt te doen om hem weer op te sporen!”

„De tijd om achterdochtig te worden, Brand, zal kort zijn!” hernam Raffles. „Want ik zal pas te voorschijn komen, wanneer jij me nauwkeurig hebt kunnen aanduiden met wie ik buiten Bianca en Lopez te doen krijg! Van dat oogenblik af zal alles in een kwartier zijn afgelopen. Weet ik eenmaal op welke plek de bandieten hun aanslag willen volbrengen, dan is alles in orde, maak nu maar dat je wegkomt, en houd dien Spanjaard in het oog! Je kunt mij steeds vinden in den eersten personenwagen, van de locomotief af gerekend, als je iets te zeggen hebt!”

De conducteur tikte eerbiedig aan zijn pet, de gepensioneerde majoor schonk hem een genadig hoofdknikje en daarop scheidden de twee vrienden.

En voor Raffles begon thans een zware tocht.

Want hij moest een hart diep kwetsen, en al had hij zich zooeven tegenover Brand meedoogenloos voorgedaan, in zijn binnenste klaagde een stem, die riep om liefde en wederliefde, om de streeling van een zachte vrouwenhand, naar de warmte van een eigen haard. Nimmer had het hem zoo bitter toegeschenen te moeten denken aan den ouderdom die eenmaal zou naderen, en die hem zou overvallen wanneer hij oud en alleen was, als toen hij langzaam ging door de rij van wagens, op weg naar de luxeafdeeling.

Een oogenblik bleef hij bij den ingang staan,

en keek naar Kaldrup en zijn dochter, die reeds op hun oude plaats zaten.

Ja, zij was inderdaad schoon, en zij was veel meer dan dat, want haar goedheid straalde door in die schoonheid, en verspreidde als een glans over haar gezichtje, dat een weinig bleek was, zeker ten gevolge van de vermoeienis van de reis.

Maar Raffles vermande zich, bande met geweld het gevoel uit zijn hart, dat daar voor een oogenblik was binnengeslopen, trad op vader en dochter toe, vroeg met afgemeten hoffelijkheid, als een medepassagier, die toevallig heeft kennis gemaakt, naar hun welzijn, en zeide toen zachtjes, alleen verstaanbaar voor het jonge meisje:

„Ik zou u gaarne een oogenblik willen spreken, miss! In den eetwagen is daartoe een goede gelegenheid.”

Sigrid Kaldrup knikte, terwijl voor een oogenblik een donkere blos naar haar wangen opsteeg, en Raffles ging terug naar den spijswagen, waar zich op dat oogenblik niemand bevond, en waar de dochter van den spoorwegkoning zich nog geen vijf minuten later bij hem voegde.

Raffles trad dadelijk op haar toe, vatte haar hand, en zeide, snel sprekend, als iemand die zoo spoedig mogelijk een onaangename taak wil volbrengen:

„Miss Sigrid, ik heb mij de vrijheid veroorloofd, u te verzoeken om hier te komen, omdat ik u nog een en ander te zeggen heb, alvorens afscheid van u te nemen.”

Het meisje legde met een snelle beweging de vrije linkerhand op het hart keek Raffles verschrikt aan en herhaalde toonloos:

„Afscheid nemen? Gij blijft dus bij uw plan — zij wilt ons tusschentijds den trein doen verlaten?”

„Neen, miss Sigrid! Ik ben van voornemen veranderd. Het is beter dat uw vader en zij doorreizen tot New-York!”

„Dat wil dus zeggen, dat zij vandaag of morgen den trein verlaat?”

„Misschien nog wel vandaag, miss Sigrid!”

„Maar waarom? Dreigt u gevaar?”

„Het gevaar is niet grooter, dan het geweest is!”

„Dan begrijp ik volstrekt niet....”

„Deze trein vervoert goud, miss Sigrid!”

Zij scheen hem niet aanstonds te begrijpen. Of misschien wilde zij niet. Haar oogen dwaalden zoekend over zijn gelaat, en bleven ten slotte gevestigd op de zijne, die een harden glans hadden gekregen. Het was alsof het licht schampete als op gepolijst metaal. Zij was zeer bleek geworden.

„Wat wilt zij daarmee zeggen?”

„Er zijn hier bandieten op den trein. Zij hoopten niet alleen mij uit den weg te kunnen ruimen, maar ik weet zeker dat hun doel was, tevens zich meester te maken van een zending goud van 400.000 dollars die onder geleide van drie gewapende bankbeambten naar Kansas City wordt vervoerd. Ik ben niet van plan dat toe te laten....”

„O, nu begrijp ik het!” riep het meisje op levendigen toon. „Gij wilt dien diefstal voorkomen, zij wilt de bandieten laten arresteeren, en....”

„Ik ben niet van plan om dat toe te laten, miss, daar ik dat goud zelf wil!” voltooide Raffles op koelen toon den zin.

Geruimen tijd bleef het meisje hem zwijgend aanzien, met één hand steunend op de met damast gedekte tafel, en haar gelaat was weinig minder wit dan die kostbare bedekking.

„Is u dat ernst?” kon zij eindelijk stamelend vragen.

„Gij weet wie ik ben, en zij vraagt of het mij ernst is?” hernam Raffles bijna ruw.

„Maar — toen wij vertrokken hebt zij daar niets van gezegd!” prevelde Sigrid bijna toonloos.

„Ik kon er toen niets van zeggen, miss, omdat ik van de aanwezigheid van het goud nog niets afwist!” hernam Raffles, en wat hij slechts zeer zelden deed, dat deed hij nu — hij vermeed haar onder het spreken aan te zien. „Slechts bij toeval ben ik er gedurende de reis achtergekomen dat de Country and Commerce Bank — tusschen haakjes een bende gouddieven, vraagt dat bij gelegenheid maar eens aan uw vader — met dezen trein staven goud ter waarde van 400,000 dollar vervoert. De bandieten loeren daarop — ik wil hen voor zijn — en dat is alles!”

„Ja, dat is alles!” herhaalde Sigrid op bitteren toon. „Maar mijn God, hebt zij dan geen hart, dat zij dit doen wilt, terwijl ik....”

Een droge snik belette haar voort te gaan. De hand die op de tafel steunde trilde als een espenblad.

„Miss Sigrid, ik heb mij tegenover u nooit anders voorgedaan dan ik was,” hernam Raffles, en nu lag er een smartelijke klank in zijn stem. „Gij hebt van het eerste oogenblik af dat ik uw vader mocht bijstaan, mijn beroep gekend. Gij hebt ook moeten weten, dat ik het nooit zou loochenen. Thans biedt zich de gelegenheid aan, een instelling te berooven, die van schurkerijen bestaat, en ik wil haar niet ongebruikt laten voorbijgaan.”

„En — hebt zij daarbij dan geen oogenblik aan mij gedacht?” vroeg het meisje, terwijl zij Raffles met oogen vol tranen aanzag. „Ben ik

u dan in het geheel niets, dat gij in mijn tegenwoordigheid.... terwijl ik er als het ware bij moet toezien...."

„Dat is waar, miss, gij hebt gelijk, en ik schaam mij, dat die gedachte niet bij mijzelf is opgekomen. Welnu, dan zal ik uw vader en u verzoeken den trein reeds te Amarillo te verlaten! Het droevig schouwspel zal u dan bespaard blijven. Gij hebt volkomen gelijk, en ik ben een bruid, dat ik daaraan zelf niet gedacht heb. Tracht uw vader dus te overtuigen dat het beter is dat gij nu aanstonds den trein verlaat. Binnen tien minuten zal hij het station bereikt hebben. En thans behoeft gij geen vrees te koesteren, dat de bandieten tegelijk zullen uitstappen, want zij hebben thans belangrijker zaken op het oog."

Sigrid was zoo mogelijk nog bleeker geworden, en het was duidelijk te zien dat zij vocht met een aandoening, die haar dreigde te overmeesteren.

Toch wist zij zich met een uiterste krachtsinspanning te herstellen, en zeide Raffles recht in het gelaat ziende:

„Ik zal u te New-York 400.000 dollar doen schenken, wanneer gij dat plan laat varen!"

„Uw bedoelingen zijn zeer prijzenswaardig

Miss, maar van soortgelijke geschenken ben ik afkeerig! Gij zoudt beter doen een som van gelijke grootte door uw vader te doen besteden aan goede werken."

„Dat antwoord had ik verwacht!" hernam het meisje rustig. „Welnu ik zal te Amarillo niet uit den trein stappen."

„Maar gij zeidet zooeven zelf...."

„Dat herroep ik! Ik gevoel dat gij u in een groot gevaar gaat begeven, en ik zal mijzelf van een schandelijke lafheid moeten beschuldigen als ik u thans verliet. Als mijn smeekbede dan niet voldoende is u te weerhouden van uw plan, dan wil ik tenminste in de nabijheid zijn van den man, die mijn vader en mij meermalen het leven redde, als hij zelf in gevaar verkeert!"

Een oogenblik lichtte het in de oogen van Raffles, en toen zeide hij op rustigen toon:

„Ik zie wel dat ik u niet van uw besluit zal kunnen afbrengen, Miss Sigrid. Het zij dan zoo. Dan zult gij doorreizen tot New-York en voor dien tijd zal ik den trein hebben verlaten met mijn vrienden, en met het goud. En wat de bandieten betreft die mij een onedele concurrentie hadden willen aandoen, ik verzeker u, dat zij bij deze gelegenheid aan het kortste einde zullen trekken."

ZESDE HOOFDSTUK.

TOEBEREIDSELEN.

Een paar minuten later stond de trein onder de lage overkapping van het station Amarillo.

Zooals Raffles wel vermoed had, was er in dien korten tusschentijd niets geschied. Het was dan ook duidelijk, dat de bandieten voornemens moesten zijn, een aanslag te plegen op een punt, zoo dicht mogelijk bij Kansas City, wijl zij daar de meeste kansen hadden ongehinderd met hun buit te ontkomen.

Vandaar immers loopen wel vijf of zes spoorlijnen in verschillende richtingen, het aantal waterwegen is er legio, en men vindt er tal van automobieleroutes.

En daar ginds zouden zich wellicht medeplichtigen bevinden, langs de lijn, die zouden moeten helpen bij den roof, want volgens de laatste methodes wierpen de treindieven hun buit, na ze geroofd te hebben, eenvoudig op een gunstig punt uit den trein, waar hij dan in

ontvangst wordt genomen door medeplichtigen die met hun auto's gereed hebben gestaan, en meestal spoorloos met het geroofde konden verdwijnen.

Raffles had het perron nauwkeurig in het oog gehouden, maar hij had volstrekt niets verdachts gezien. Een paar malen zag hij haastig Brand in zijn conducteursuniform voorbijloopen, blijkbaar op het voetspoor van Lopez Rodrigo, die behoefte scheen te hebben aan frissche lucht, en met de handen in de zakken in de richting liep van een buffet, dat er verdacht veel op geleek, alsof men er, behalve koffie, thee, bouillon en andere onschadelijke dranken nog een vocht verkocht, hetwelk in de Vereenigde Staten streng verboden is.

Een oogenblik dacht Raffles er over na, of de bandieten wel werkelijk de onbeschaamdheid zoover zouden drijven, hun plan door te

zetten, ofschoon een hunner reeds gearresteerd was, en zij onmogelijk met zekerheid konden weten of Raffles zich al of niet in den trein bevond. Zij moesten toch begrijpen, dat hij onmogelijk zoo dwaas kon zijn geweest, ten eerste, zijn vrienden in den steek te laten, ten tweede van een in ijsingwekkende vaart voortsnellenden trein te springen. Dit was het eerste station, waar de trein stopte sedert de worsteling in den eetwagen, en de boeven zouden wel goed opletten, of zij er drie mannen zagen uitstappen, wier signalement overeenkwam met dat van Raffles en zijn beide helpers.

Wat Henderson aangaat, Raffles wist dat de brave kerel nog altijd op zijn oude plekje te vinden zou zijn, stijf als een bezemsteel, maar bereid, bij het minste teken van onraad zijn hulp te bieden.

Een zevental reizigers had den trein verlaten, er waren er tien of elf ingestapt, de locomotief liet haar snerpemde stoomfluit hooren, er werd nog wat heen en weer geschreeuwd en daarop zette de trein zich weer in beweging.

Naar het scheen was de jacht van Lopez Rodrigo niet onvoordeelig geweest, want twee van zijn zakken puilden op eigenaardige wijze uit, en zijn gelaat vertoonde een vroolijke uitdrukking, toen hij haastig op het allerlaatste oogenblik het kleine trapje beklom, dat naar het achterste balcon voerde.

En vijf passen achter hem volgde Brand, die hem zeker geen oogenblik uit het oog had verloren, en die op den trein sprong, toen hij reeds wegreed.

Thans zou de eerste plaats, welke de trein voor korten tijd moest aandoen, Liberal zijn.

Het was nu omstreeks negen uur in den morgen, en de reizigers begonnen zich in den eetwagen te verzamelen. De kellners, zonder uitzondering tot het zwarte ras behoorend, liepen bedrijvig heen en weer, om den trein zoo veel mogelijk te luchten en in de eetkamer te bedienen.

Toen Raffles zich op zijn beurt naar den wagen wilde begeven waarheen Kaldrup en zijn dochter hem reeds waren voorgegaan, liep Brand hem op het verbindingsbruggetje haastig voorbij, maar toch niet zoo vlug of hij kon hem toefluiseren:

„Ik heb drie vrienden van Rodrigo uitgevonden, twee zitten er bij elkaar aan het derde tafeltje rechts, de derde schuin tegenover hen aan het tweede tafeltje links, een jonge vent met hoogblond haar.”

Raffles knikte zwijgend, ten teken dat hij het verstaan had, en ging verder.

Hij liet zijn blikken snel door den grooten

eetwagen gaan, en bemerkte aan het derde tafeltje rechts twee goedgekleede heeren, die hij reeds herhaaldelijk gezien had, zonder een oogenblik te hebben vermoed, dat zij gevaarlijke treinroovers waren, en tot de vrienden van Bianca behoorden.

Wat den jongen man met het hoogblonde haar betrof, Raffles zag dat hij had plaats genomen aan hetzelfde tafeltje waar de Kaldrups zaten en blijkbaar zijn best deed een gesprek aan te knopen met het jonge meisje, dat hem echter nauwelijks scheen op te merken, en lusteloos met een bleek gezichtje uit het portierraam keek, ofschoon daar waarlijk nog steeds niet veel te zien was in dit gedeelte van den staat Oklahoma waar de trein door raasde.

Op het eerste oogenblik meende Raffles, dat Brand zich moest hebben vergist. Die man met zijn rosblond haar was nog niet veel meer dan een knaap, met een glad, rose, baardeloos gelaat, lichte wenkbrauwen en blauwe oogen.

Hij was onberispelijk gekleed, en maakte zelfs een wat verwijfden indruk. Maar Raffles wist dat het uierlijk menigmaal bedriegt, en een zekere loerende uitdrukking die voor een ondeelbaar oogenblik in de lichtblauwe oogen verscheen, waarover de dikke oogleden weer aanstonds neervielen, bewees hem, dat ook hier het uiterlijk misleidend was en dat die man niet was die hij scheen, een rijk moederzoonje, dat voor zijn genoegen op reis was.

Terwijl hij nog naar een goede plaats zocht, liep Bianca hem voorbij. Zij droeg nog altijd den uniform van krantenjongen.

Raffles zag hoe zij bliksemsnel een teken gaf aan de beide heeren aan het tafeltje rechts.

Hij zag nog meer, want toen zij den blonden jongen op zijn verzoek een van de ochtendbladen verkocht, die in het zooeven verlaten station in den trein waren gebracht, zag hij vliegensvlug een klein briefje van haar hand overgaan in de zijne.

Het was dus duidelijk dat de zaken hun hoogtepunt gingen bereiken, en dat de voorbereidselen der bandieten getroffen waren.

Even glimlachte Raffles.

Het zou waarlijk weinig om het lijf hebben, wanneer het aantal treinbandieten beperkt was tot deze drie mannen en die vrouw.

Het is waar, daarvan kon hij niet zeker zijn, en het was zeer goed mogelijk, dat er elders in den trein nog heel wat meer van die schurken waren, die slechts op het eerste sein wachtten om zich bij hun makkers te voegen.

Hij liep langzaam door het middenpad, en ofschoon hij opzettelijk niet omkeek, was het

hem alsof hij den verwijtenden blik van Sigrid Kaldrup op zich voelde rusten.

Hij ging dicht bij de tegenovergestelde deur zitten, en een oogenblik later werd hem zijn ontbijt opgediend door den negerkellner.

Juist toen hij begonnen was trad ook Henderson binnen, en Raffles keek met bewondering naar hem, hoe hij onhandig, telkens struikelend door het middenpad liep, zenuwachtig aan zijn bril trekkend.

Er waren nog maar zeer weinig plaatsen vrij, en het geleek dan ook natuurlijk dat de kwaker plaats nam aan het tafeltje waar Raffles reeds gezeten was.

Aan den anderen kant van het gangpad, eveneens vlak bij de deur, zaten twee stokoude dames, waarschijnlijk zusters, die elkander allerlei wederwaardigheden toeschreeuwden aangaande de reis, en Raffles kon dus ongemerkt op de achterzij van het menu schrijven: „Let goed op, want het spel gaat aanstonds beginnen. Ik verander vandaag van uiterlijk, en als je mij terugziet, draag ik een donkergrijs colbertpak, een kaashoedje, ik heb een rossige knevel, en ik zal mij bij de bandieten voegen! Zet je oogen den geheelen dag goed open, maar vooral tegen den tijd dat de duisternis valt, en versta je met mijnheer Brand.”

Hij draaide het menu ongemerkt om, en schoof het Henderson toe, die er zich diep overheen boog, als iemand die zeer bijziende is.

Zij wisselden verder geen woord, aten langzaam, en gaven zoo aan de anderen den tijd den vrij benauwdten eetwagen weer te verlaten.

Toen zij alleen waren met de beide oude dames, die nog lang niet voornemens schenen hun luid gesprek te staken, kwam Brand schijnbaar toevallig den wagen binnen, nam de dames een oogenblik op, bemerkte al spoedig dat beide zeer slecht hoorden, en zeide tot Raffles, terwijl hij zich naar hem overboog als om hem zijn reisbiljet te vragen:

„Ik heb er zooveel nog vijf ontdekt! Het schijnt een heele bende te zijn. Zij geven elkaar teekens, en ik geloof dat zij spoedig handelend zullen optreden.”

Dit was voor Raffles voldoende om niet langer met de uitvoering van zijn plan te wachten. Binnen een uur zou Liberal bereikt worden. Dat de bandieten daarvoor iets zouden ondernemen leek hem niet waarschijnlijk, want de plek leek hier minder gunstig en er lag nog een heele dag voor de treinrovers, maar ook voor hun achtervolgers...

Voor alle zekerheid echter ging Raffles den toestand voor in den trein eens opnemen.

Hij trof daar zijn gevangene nog altijd stevig

geboeid aan, het goud was op zijn plaats in de brandkast, de drie bewakers waren op hun post, en de postbeambten zaten alweer te kaarten.

Na zich hiervan te hebben overtuigd, hield Raffles zich alsof hij den trein te Liberal wilde verlaten, begon bagage bijeen te zoeken, trok zijn overjas aan, en verwisselde zijn reispet met een hoed.

Want hij begreep nu wel, met een bende van minstens tien personen te doen te hebben, waarvan de leden scherp zouden uitkijken en die wellicht achterdocht zouden krijgen als zij den knorrig gepensionneerden kolonel, die op goeden voet scheen te staan met de Kaldrups, plotseling niet meer zagen.

Er zou nog een kwartier verlopen voor de trein opnieuw stilstond, en daarvan maakte Raffles een nuttig gebruik.

Hij begaf zich weder naar den bagagewagen, trof daar Drexler aan, voerde hem naar den postwagen, waar zich op het oogenblik alleen maar een sorteerder bevond, en begon toen:

„Hoe was de nachtrust, waarde heer Drexler?”

„Miserabel mijnheer, om u de gulle waarheid te zeggen!” antwoordde de bankbeambte mismoedig. „Uw woorden van gisteren hebben er natuurlijk niet toe bijgedragen, mij en mijn collega's rustiger te stemmen.”

„Dat is zeer begrijpelijk, mijn goede heer Drexler, en ofschoon het mij erg spijt, ik ben wel genoodzaakt, u in kennis te brengen met een reeks van feiten, die uw onrust waarschijnlijk nog aanzienlijk zullen doen stijgen.”

Drexler werd zoo bleek als een doode, en greep Raffles bij den arm, terwijl hij op schorren toen fluisterde:

„Er zijn dus nog meer bandieten op den trein?”

„Ja!”

„Hoeveel?”

„Tien of twaalf! Misschien ook nog meer!”

„Mijn God, dat is een heele legermacht!” riep Drexler met bevende stem uit. „Zij hebben het dus op ons goud voorzien?”

„Dat is althans wel aan te nemen, moet ik vreezen!” antwoordde Raffles ironisch.

„En weet gij wanneer de aanslag zal worden gepleegd?” hernam Drexler weer, terwijl hij Raffles met zenuwachtige kracht bij den arm vatte.

„Daarvan weet ik helaas niets, mijnheer, en ik ben juist hier gekomen om u te verzoeken mij te helpen om er achter te komen.

„Ik verlang niets liever, mijnheer!” riep Drexler uit, terwijl hij zijn nat voorhoofd met zijn zakdoek droog bette. „Zeg mij slechts wat gij verlangt!”

„Het is heel eenvoudig! Er is zeker in den

wagen waarin het goud vervoerd wordt wel een goede plek, waar wij dien geknipten vogel kunnen bergen?"

„Die is er, maar waarom zouden wij den kerel niet laten waar hij nu is? Ik ben niet erg gesteld op zijn gezelschap, zoo dicht bij onzen stalen kast met goud."

„Komaan! Gij zijt met drie goed gewapende mannen en hij is alleen, ongewapend en geboeid!" wierp Raffles hem met een minachtend glimlachje tegen.

„Maar wat hebt ge dan met hem voor?"

„Ik wil eenvoudig zijn plaats innemen, het bij de treinroovers doen voorkomen, alsof ik wist te ontsnappen, en hen dan hun geheimen laten opbiechten."

„Een prachtig plan!" riep Drexler met schitterende oogen uit. „Als wij eenmaal weten wat zij willen, kunnen wij onze tegenmijnen aanleggen, en hun een leelijke poets lappen! Mijnheer, ik ben uw man!"

De beide mannen gingen den bagagewagen weer binnen, waar Caruther in een allesbehalve aangenaam humeur in een hoek zat. Men had hem zoeven met inachtneming van vele voorzorgsmaatregelen, iets laten eten, en men had hem geen oogenblik uit het oog laten gaan.

Hij was nu weer stevig vastgebonden en keek Drexler grimmig aan, terwijl hij voor zich op den grond spuwde.

„Waarom kijkt die man nu zoo kwaad?" riep Drexler op verontwaardigden toon. „Het is toch niet mijn schuld dat hij nu hier zit! Wij zullen je spoedig laten verhuizen."

„Wij zullen je een beter plekje geven, waar hij ontslagen is van het lastige gezelschap dezer heeren," zeide Raffles op gemoedelijken toon, terwijl hij de touwen losmaakte, waarmee de gevangene was vastgemaakt aan den knop van een der zware grendels, waarmee de deuren van den bagagewagen gesloten konden worden.

Verbluft stond Caruther op, en keek den man met de grijze knevels wantrouwend aan.

„Wat beteekent dat?" vroeg hij norsch. „Ah, ik begrijp het al, de politie in Liberal, hè?"

Raffles haalde de schouders op, en de man vervolgde:

„Nu, hier of ergens anders, gesnapt ben ik toch!"

En tusschen den bankbeambte en Raffles in, stapte hij door den wagen, spottend nagestaard door de kaartende postmannen, ging over het verbindingsbruggetje en bemerkte tot zijn verwondering dat men hem naar den goudwagen bracht.

„Wat moet ik hier uitvoeren?" vroeg hij opnieuw achterdochtig geworden.

„Om te beginnen je uitkleeden!" antwoordde Raffles lakoniek, terwijl hij zorgvuldig de ijzeren deur sloot, door middel waarvan men den wagon geheel kon isoleeren van de rest van den trein.

Caruther liet een zware vloek hooren, en bromde:

„Waarvoor is dat noodig? Denk je dat ik een naaktlooper geworden ben?"

„Je behoeft je alleen maar van je bovenkleederen te ontdoen," hernam Raffles glimlachend, „en je krijgt er de mijne voor in de plaats, die veel mooier zijn! Maar ik moet ze nog tien minuten aanhouden tot mijn spijt. Je zult zien wat een goede grap het wordt. Mijnheer Drexler, mag ik u verzoeken, onzen vriend zoo lang met uw revolver in bedwang te houden, en vooral niet te aarzelen hem een kogel in het hoofd te jagen bij het eerste verzet?"

Onder het spreken had Raffles de touwen reeds losgemaakt, waarmee de armen van den bandiet hem op den rug waren gebonden.

Caruther rekte zich eens goed uit, boog zijn armen heen en weer, en plotseling sprong hij als een tijger op Drexler toe, en deed een woesten greep naar diens revolver, welke de bankbeambte reeds halverwege uit de holster had getrokken.

Maar Raffles, steeds op zijn hoede, was hem een onderdeel van een seconde te vlug af.

Sneller dan de gedachte schoot zijn vuist uit, en trof den bandiet met vreeselijke kracht tegen de kin, zoodat hij als een blok neerviel en stil bleef liggen.

„Zoo gaat het nog veel gemakkelijker!" zeide Raffles rustig en hij begon den kerel, hem telkens om en om rollende, te ontdoen van zijn colbert, vest en broek.

Drexler, geheel en al van zijn stuk gebracht door den plotselingen aanval waaraan hij slechts ternauwernood ontkomen was, keek een oogenblik vol bewondering toe en mompelde:

„Dat doet u daar knap, mijnheer! Men kan wel zien dat u het vaker bij de hand hebt gehad! Het heeft maar een haar gescheeld, of die schurk was ons de baas geweest!"

Raffles, met de kleederen van den nog bewusteloozen bandiet in de handen, lette ternauwernood op wat Drexler zeide, en beval kortaf:

„En nu weg met hem! Waar is uw bergplaats?"

„Hier!" antwoordde de bankbeambte, en hij opende de deur van wat niets anders bleek te zijn dan een vrij ruime W.C. voorzien van een zeer kleine opening, nauwelijks een hand breed, die voor frissche lucht moest zorgen, en welke inrichting ten dienste was van de begeleiders eener goudzending, zoo aanzienlijk, dat men hun strenge bevelen had mede gegeven den

gepantserden wagon onder geen enkel beding te verlaten, ook al zouden zij Amerika van Oost naar West moeten doorkruisen.

Raffles wierp er even een blik in en zeide: „Uitnemend geschikt voor het doel!”

Hij bond Caruther opnieuw, snel en handig, en de nog altijd bewusteloze schelm werd naar binnen geschoven, waarop de deur stevig achter hem werd dichtgemaakt.

Vijf minuten later hield de trein stil.

Raffles stapte uit, zijn valies in de hand, wetend dat verscheidene oogen hem zouden nazien, liep voor den trein om, en klom haastig en ongemerkt aan den verboden kant weder in den bagagewagen, waar Drexler de deur reeds voor hem had opengeschoven. Raffles verloor geen tijd. In allerijl ontdeed hij zich van het grijs geruite reispak, en schoot de kleeren van Caruther aan, zette het dophoedje even op om het te passen en begon zijn gelaat onder handen te nemen.

En tot zijn verbazing, die bijna ontsteltenis was, zag Drexler, hoe onder zijn vaardige vingers de snor verdween, het geheele gezicht een andere uitdrukking verkreeg en op een welhaast angst-aanjagende wijze begon te gelijken op de wezens-trekken van den bandiet, die daar nu in zijn hokje zat opgesloten.

Binnen vijf minuten was de gedaanteverwisseling voltrokken.

Nog tien minuten zou de trein stilstaan.

Raffles wierp Drexler een veelbeteekenenden blik toe, en zeide op zachten toon:

„Wacht mij hier! Misschien heb ik over weinige minuten wel een gewichtige mededeeling te doen!”

En met die woorden verliet hij den wagon, en liet daar Drexler en een van de andere begeleiders van het goud achter in een onbeschrijflijken toestand van zenuwachtige afwachting en vrees.

Binnen een minuut had Raffles Lopez Rodrigo gevonden.

De man keek hem ontsteld aan, en daarop onderzoekend om zich heen.

Raffles begreep dadelijk, dat zijn grime niets te wenschen overliet.

De Spanjaard had hem in het geheel niet herkend, maar meende in hem Caruther te zien en vreesde, dat iemand van de reizigers, die hem had zien arresteren, hem zou herkennen.

Zoodra Raffles in het bereik van zijn stem was, fluisterde de bandiet:

„Ontsnapt? Hoe heb je hem dat geleverd?”

„Later, Lopez! Ik poets de plaat!” antwoordde Raffles fluisterend. „Ik kan ongezien ver-

dwijnen in het gewoel van de reizigers en als ze mij hier op den trein terugvinden, ben ik verloren, en zullen ze mij wel beter opsluiten! Nog iets! Verlaat dadelijk allen den trein, tot een seconde voor het vertrek! Ik heb Drexler duidelijk hooren zeggen, dat er detectives zullen komen die een onderzoek naar alle reizigers zullen instellen! Haast je, zeg het den anderen, of zij zijn er bij!”

De treinroover verbleekte en knikte zwijgend.

Glimlachend zag Raffles hem snel in een der gangen verdwijnen en even later zag hij hem met nog vier of vijf andere kerels van verdacht uiterlijk schijnbaar onverschillig over het perron slenteren, maar den trein scherp bespiedend.

Op dit punt gerustgesteld, begaf Raffles zich naar de luxe-afdeeling.

Stokstijf zag hij Henderson op zijn plaats zitten. Even moest hij lachen bij de gedachte, dat de brave kerel zich niet zonder zijn bevel zou roeren, zelfs al zou de reis nog een maand duren!

Kaldrup en zijn dochter zaten ook reeds weder in hun compartiment. Het meisje was zeer bleek en blijkbaar ten prooi aan angstige gedachten.

Te oordeelen naar het kalme uiterlijk van haren vader had zij hem echter niets medegedeeld aangaande de stoutte plannen van den man die hem gered had.

Een kort oogenblik gevoelde Raffles den wensch bij zich opkomen, de hand van het meisje te drukken.

Hij wist dat verlangen echter te onderdrukken, en liep langzaam op Henderson toe.

Bijna zonder zijn lippen te bewegen, fluisterde hij, hem strak aanziende:

„Ga onmiddellijk naar den achtersten wagon! Zoek eerst mijnheer Brand op en breng hem mijn instructie over. Haast je!”

Stijf stond de zoogenaamde Kwaker op, en greep zijn ouderwetsche parapluie.

Juist toen hij den wagon verlaten had, hoorde Raffles een zwakken kreet achter zich.

Het was Sigrid, die hem geuit had, blijkbaar had zij begrepen, dat hij het was, die daar zoo rustig als de gearresteerde Caruther door den wagon liep.

Raffles spoedde zich weg, na haar een enkelen, snellen blik te hebben toegeworpen, vol ernst en vastberadenheid, droef toch ook, bevreesd dat hij wellicht op het laatste oogenblik zijn plan nog zou prijsgeven.

Hij snelde de gangen weer door naar het voorste gedeelte van den trein, en zeide tot Drexler, zoodra hij in den goudwagon was:

„Vlug! De kisten naar den achtersten wagon!”

„Wablief?” stotterde de bankbeambte ontdaan.

„Vraag niets, en doe wat ik zeg!” herhaalde Raffles ongeduldig. „De bandieten zullen over vijf minuten hier zijn, zoodra de trein zich weer in beweging heeft gezet. Wij zijn niet tegen hun aantal opgewassen, het zijn er minstens twintig! Zij hebben mij voor den ontsnappen Caruther aangezien en mij alles verteld. Hoe is het — ben je van plan je bank rustig te laten bestelen?”

„Maar wat moeten wij met het goud in dien wagen doen?” jammerde Drexler doodsbleek.

„Daar is het veel beter te beschermen, eenvoudig omdat de boeven het daar nooit zullen zoeken. Vlug — we hebben nog zes minuten!”

Gehoorzamend aan die bevelende stem gaf Drexler toe. Hij wenkte de beide andere beampten, de kast werd geopend, de vijf kisten werden er uitgesleept, met een doek bedekt, opdat de passagiers niets zouden vermoeden, op bevel van Raffles legden de mannen hun revolvers zoowel als hun petten af, en toen werden drie kisten zoo snel mogelijk naar den achtersten wagen gebracht.

„Wie zijn dat?” vroeg Drexler, achterdochtig op Brand en Henderson wijzend, die hun post reeds betrokken hadden.

„Helpers!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Goed vermomd, niet? Vlug de twee laatste kisten! Gij beiden en mijn vriend kunnen ze halen!”

Bij die woorden had Raffles Henderson op een eigenaardige wijze aangezien.

De reus begreep onmiddellijk.

Hij ging heen met de twee bankbeampten, hij keerde alleen terug, met de twee andere goudkisten op zijn schouders, goed toegedekt.

„Waar zijn mijn twee helpers?” vroeg Drexler, ongerust naar den reus ziende.

„Ze slapen heerlijk, mijnheer!” antwoordde Henderson goedmoedig. „Ik heb hen zoo zacht mogelijk te ruste gelegd, en hier is de sleutel van den gepantserden wagen!”

Drexler gaf een schreeuw, het was alsof er hem eensklaps een doek van voor de oogen werd weggetrokken. Hij wilde vluchten, alarm maken.... het was te laat....

Reeds had Raffles de deur op slot gedaan en den knip er voor. Snel werd de rampzalige Drexler gebonden en aan een der banken van den geheel ledigen wagen vastgemaakt. Op hetzelfde oogenblik weerklonk de stoomfluit, de trein vertrok....

Door een kier van het portierraam zag Raffles wel tien mannen op het laatste nippertje op de treeplanken springen....

Hij glimlachte voldaan, zijn list was volkomen gelukt.

Op een mijl van het station, toen de trein wegens de vele wissels nog weinig vaart had, werden de kisten vlug, bijna tegelijk van het uitkijkbalcon geworpen, en de drie mannen volgden de kisten, en vielen in het hooge, dichte gras, zonder zich in het minst te bezeeren.

Raffles had woord gehouden.

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

